

Păzitorul Adevărului

CUNOSCÂNDU-L PE DUMNEZEU

Săptămâna de rugăciune, 1 - 10 decembrie 2023

Păzitorul Adevărului

Volumul 63, Numărul 4

ÎN ACEST NUMĂR:

Editorial	3
Cunoscându-L pe Dumnezeu	
Vorbind cu Dumnezeu	
Acasă, în cercul familiei și în public - ce privilegiu avem!	4
Cunoaștere care omoară	
Încă din zilele Edenului, a existat întotdeauna un „copac” tentant de evitat	8
Te cunoaște Dumnezeu pe tine?	
Cel Omniscient ne cunoaște fiecare gând și motiv	12
Adevărata cauză a problemelor	
Este timpul să venim în locuri mai înalte pentru a primi binecuvântarea lui Dumnezeu pentru noi	16
Întâlnindu-L pe Mântuitor	
Isus este cea mai mare nevoie a noastră, cea mai mare speranță și singurul nostru Mântuitor	20
Cunoscându-L pe Dumnezeu aici și acum	
O plimbare cu Isus nu este doar viitor - este o bucurie pe care o putem avea pe pământ	24
Cunoscându-L pe Dumnezeu etern	
Pentru ca noi să trăim veșnic, Cel Etern trebuie să locuiască în inimile noastre	28
Poezie	
Nu Te-am cunoscut	32

CUNOSCÂNDU-L PE EL ȘI IUBINDU-L

Ce Mântuitor minunat este Isus, Domnul nostru! Cu cât Îl cunoaștem mai mult, cu atât Îl iubim mai mult. Părtășia cu alți credincioși de aceeași credință prețioasă vine apoi ca un rezultat natural – iar Săptămâna anuală de rugăciune oferă o oportunitate perfectă de a ne îmbogăți experiența în acest sens. Nu a fost Domnul bun cu noi în ultimul an? Nu putem nega aceasta. Fără harul Său, nici măcar nu am fi aici pentru a ne alătura acestor lecturi speciale chiar acum.

„În rugăciunea Sa către Tatăl, Hristos a dat lumii o lecție care ar trebui să fie gravată în minte și în suflet. „Și viața veșnică este aceasta”, a spus El, „să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17:3). Aceasta este adevărata educație. Ea oferă putere. Cunoașterea experimentală a lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos pe care L-a trimis El, transformă omul în chipul lui Dumnezeu. Ea dă omului stăpânire de sine, aducând fiecare impuls și pasiune din natura inferioară sub controlul puterilor superioare ale minții. Îl face pe posesor un fiu al lui Dumnezeu și un moștenitor al cerului. Îl aduce în comuniune cu mintea Celui Infinit și îi deschide bogatele comori ale universului”¹.

Pe măsură ce parcurgem aceste lecturi pe tema „Cunoașterea lui Dumnezeu”, având într-adevăr o dorință fierbinte de a-L cunoaște mai bine, putem fi binecuvântați din belșug peste măsură. Să ne punem mintea în acest scop, să împărtășim lecturile și cu alții care ar putea fi izolați sau care sunt imobilizați acasă și să ne amintim următoarele date:

Rugăciune cu post: Sabat, 9 decembrie
Daruri pentru misiuni: Duminică, 10 decembrie

Fie ca fiecare, ca indivizi și ca biserică, să fim cu adevărat impregnați de Duhul Sfânt cu o cunoaștere mult mai profundă a lui Dumnezeu și a lui Hristos prin această săptămână de rugăciune!

¹ Parabolele Domnului Hristos, p. 114.

Editura Păzitorul Adevărului

Str. Morii, nr. 27 505200, Făgăraș - Jud. Brașov

Tel. 0268 213714 Fax 0268 214111

E-mail: info@farulsperantei.ro

www.farulsperantei.ro

Editor L. Tudoroiu

Asistent editor B. Monroe

Layout și design D. Lee

Imagini Adobe Stocks

ISSN: 1584-269x

„Nevoia cea mai mare pe care o are lumea este aceea de bărbați – bărbați care să nu se lase cumpărați sau vânduți.” (Educația, p. 57)

Revista „Păzitorul Adevărului” este o publicație trimestrială editată de Asociația Religioasă a Adventiștilor de Ziua a Șaptea - Mișcarea de Reformă, care prezintă articole pe teme de doctrină biblică, cu scopul de a îmbogăți viața spirituală a acelor care caută să cunoască mai mult despre Dumnezeu.

E-mail: info@azsmr.ro

www.azsmr.ro

CUNOSCÂNDU-L PE DUMNEZEU

CUNOSCÂNDU-L PE DUMNEZEU

A decide cu cine să vorbești și cu cine să te împrietenești face o mare diferență în viața cuiva. Rețelele sociale au revoluționat oarecum atitudinile multora, deoarece sunt un mod de comunicare care este de obicei rapid și frecvent. În orice caz, fie prin social media, telefon, text, scrisoare sau în persoană, comunicarea cu un prieten bun și adevărat poate oferi o încurajare reală în viață. Pe de altă parte, un prieten fals sau un cunoscut toxic poate declanșa descurajare sau chiar depresie. Cantitatea, intensitatea și frecvența interacțiunii fac toată diferența.

S-ar putea să avem mai multe de ales în această chestiune decât am putea realiza. Anumite lucruri din viață sunt dincolo de controlul nostru, dar alte lucruri le putem decide într-o oarecare măsură. Apostolul Pavel avertizează: „Nu vă înșelați: „Tovărășiile rele strică obiceiurile bune”.” (1 Corinteni 15:33 VDC)

„Nimic nu poate preveni sau alunga mai eficient impresiile serioase și dorințele bune decât asocierea cu persoane deșarte, nepăsătoare și corupte... Cu cât sunt mai fermecători în alte privințe, cu atât ar trebui să fie mai de temut influența lor ca tovarăși, pentru că ei aruncă în jurul unei vieți nereligioase atât de multe atracții periculoase.”¹

CONTRASTUL UIMITOR

Totuși, ce se întâmplă dacă comunicăm – și învățăm să-L cunoaștem foarte bine – pe Unul care este curat, sfânt și perfect? Ce binecuvântare mai presus de orice comparație! Prin comunicarea strânsă cu Creatorul nostru, viața noastră spirituală este angajată și energizată, busola noastră morală este corectată, inima noastră este purificată.

„Domnul ne-a chemat să ieșim din lume ca să fim un popor deosebit și sfânt pentru Sine. „Te iubesc cu o iubire veșnică, de aceea te-am apropiat cu bunătate iubitoare.” [Jeremia 31:3. engl. KJV]. Te apropii tu într-adevăr de Dumnezeu? Dacă da, fii sigur că El se apropie de tine.”²

„Dacă Îl avem pe Domnul înaintea noastră, permițând inimii noastre să răspândească mulțumire și laudă pentru El, vom avea o prospețime continuă în viața noastră religioasă. Rugăciunile noastre vor lua forma unei conversații cu Dumnezeu, așa cum am vorbi cu un prieten. El ne va spune personal tainele Sale. Adesea va veni peste noi un sentiment dulce și bucuros al prezenței lui Isus. Adesea, inimile noastre vor arde în noi când El Se apropie să comunice cu noi, așa cum a făcut cu Enoh. Când aceasta este într-adevăr experiența creștinului, se vede în viața lui o simplitate, o umilință, blândețe și smerenie a inimii, care arată tuturor celor cu care se asociază că a fost cu Isus și a învățat despre El.”³

Omenirea este înfometată și însetată să vadă aceste lucruri. Dacă ne lipsește această relație strânsă cu Hristos – această conexiune personală cu El – eforturile noastre misionare în numele Său vor fi zadarnice.

„Revărsarea Duhului în zilele apostolilor a fost „ploaia timpurie”, iar rezultatul a fost glorios. Dar ploaia târzie va fi mai abundentă.”⁴

Fie ca experiența celor din vremea ploii timpurii să se repete astăzi – și într-adevăr, mult mai abundent: „Când au văzut ei îndrăzneala lui Petru și a lui Ioan, s-au mirat, întrucât știau că erau oameni necărturari și de rând, și au priceput că fuseseră cu Isus.” (Faptele Apostolilor 4:13, subliniere adăugată).

„Când poporul lui Dumnezeu își smerește sufletul înaintea Lui, căutând în mod individual Duhul Său Sfânt din toată inima, se va auzi de pe buzele oamenilor o astfel de mărturie așa cum este reprezentată în această Scriptură: „După aceste lucruri, am văzut un alt înger coborând din cer, având putere mare; și pământul a fost luminat cu slava Lui.” Vor fi fețe strălucitoare de dragostea lui Dumnezeu; vor fi buze atinse de foc sfânt, spunând: „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curăță de orice păcat.”⁵

Referințe:

- ¹ Mărturii pentru comunitate, vol. 3, p. 126.
- ² Letters and Manuscripts, vol. 6, Letter 31, 1889.
- ³ Parabolele Domnului Hristos, pp. 129, 130.
- ⁴ Mărturii pentru comunitate, vol. 8, p. 21.
- ⁵ The Ellen G. White 1888 Materials, p. 1008.

Vineri, 1 dec. 2023

Vorbind CU Dumnezeu

Compilație din scrierile E. G. White

O scânteie a propriei vieți a lui Dumnezeu a fost suflată în corpul uman, făcând din om un suflet viu, posesor de înzestrare morală și o voință de a-și conduce propria acțiune. El are privilegiul de a deveni părtaș al naturii divine. Aceasta îi va da putere să învingă răul, să iubească și să aleagă ceea ce este bine. El are o conștiință care, sub controlul lui Dumnezeu, va aproba ce este bine și va condamna răul. Și poate, dacă vrea, să aibă părtășie cu Dumnezeu. El poate să meargă și să vorbească cu Dumnezeu, așa cum a făcut Enoh. Această tovarășie sfântă nu este refuzată nimănui care va crede în Hristos ca Mântuitor personal.¹

O RELAȚIE DESCHISĂ

Enoh a umblat cu Dumnezeu și, când a fost atacat de ispititor, a putut vorbi cu Dumnezeu despre aceasta. El nu avea un „Stă scris”, așa cum avem noi, dar avea cunoștințe despre Însoțitorul său ceresc. El l-a făcut pe Dumnezeu sfetnic al său și a fost strâns legat de Isus. Și Enoh a fost onorat în conduita sa. El a fost dus în cer fără să vadă moartea. Iar cei care vor fi luați la sfârșitul timpului vor fi cei care comunică cu Dumnezeu pe pământ.²

Dumnezeu ne vorbește prin natură și revelație, prin providența Sa și prin influența Duhului Său Sfânt. Dar toate acestea nu sunt suficiente. Și noi trebuie să deschidem inimile noastre Lui. Pentru a avea o viață spirituală și

putere morală, trebuie să avem o continuă și personală legătură cu Tatăl nostru ceresc. Inimile noastre pot fi atrase spre El; putem medita la lucrările Sale, la mila Sa, la binecuvântările Sale; dar toate acestea nu înseamnă a avea comuniune cu Dumnezeu în adevăratul sens al cuvântului. Pentru a avea comuniune cu Dumnezeu, noi trebuie să avem ceva să-I spunem cu privire la viața noastră de fiecare zi.

Rugăciunea este deschiderea inimii noastre lui Dumnezeu, ca unui prieten. Aceasta nu pentru că este necesar să informăm pe Dumnezeu cu privire la cine suntem noi, ci pentru ca noi să putem fi capabili să-L primim. Rugăciunea nu Îl coboară pe Dumnezeu la noi, ci ne înalță pe noi la El.³

Tatăl nostru ceresc așteaptă să-și reverse asupra noastră plinătatea binecuvântărilor Sale. Este privilegiul nostru acela de a bea cu îndesțulare din izvorul iubirii nemărginite. Cât de uimitor este că ne rugăm prea puțin!

De ce oare fiii și fiicele lui Dumnezeu să fie atât de întârzieri în a se ruga, știind că rugăciunea este cheia în mâna credinței care deschide tezaurul cerului, unde se găsesc depozitate resursele inepuizabile ale Celui Atotputernic? Fără rugăciuni stăruitoare și continuă veghere, noi suntem în primejdia de a deveni din ce în ce mai nepăsători și de a devia de la calea dreaptă.

Dacă păstrăm nelegiuire în inimile noastre, dacă stăruim într-un păcat cunoscut, Dumnezeu nu ne va auzi; dar rugăciunea inimii căite și zdrobite va fi totdeauna ascultată. Când am îndreptat tot ceea ce știm că a fost rău, atunci putem avea încredere că Dumnezeu va răspunde cererilor noastre.⁴

CONTACT CONSTANT

Nu există timp sau loc care să fie nepotrivit a înălța rugăciuni lui Dumnezeu. Nu există nimic care să ne poată împiedica a înălța inimile noastre în rugăciuni stăruitoare. În învălmășeala străzii, în mijlocul ocupațiilor zilnice, noi putem aduce cererile noastre înaintea lui Dumnezeu, pentru ca Acesta să ne acorde călăuzirea divină, așa cum a făcut Neemia atunci când a adresat cererea sa împăratului Artaxerxe. Un loc retras pentru rugăciune poate fi găsit oriunde ne-am afla.⁵

Adu înaintea lui Dumnezeu nevoile tale, bucuriile, necazurile, grijile și temerile tale. Poverile tale nu-L vor împovăra și nici nu-L vor obosi. El, care ține socoteala până și de perii capului tău, nu rămâne indiferent față de nevoile copiilor Săi. „Domnul este plin de milă și de îndurare”. (Iacov 5:1). Inima Sa iubitoare este mișcată de necazurile noastre și chiar de strigătul nostru de durere. Să aducem înaintea Lui tot ceea ce ne apasă. Nimic nu este prea greu pentru El, pentru că este Cel care ține lumile și guvernează întregul Univers. Nimic din ceea ce, într-un fel oarecare, are legătură cu pacea noastră nu este prea neînsemnat pentru ca El să nu-l ia în seamă. În experiența noastră nu există un capitol prea întunecat pentru ca El să nu-l poată citi și nici încurcături prea dificile ca El să nu le poată rezolva.⁶

CEREȚI, CĂUTAȚI, BATEȚI

„Cereți”. Cererea arată că îți dai seama de nevoia ta; și, dacă ceri în credință, vei primi. Domnul a dat asigurări cu privire la Cuvântul Său și deci acesta nu poate da greș. Dacă vii cu adevărată pocăință, nu ar trebui să ai simțământul că ar fi o îndrăzneală din partea ta să ceri ceea ce a făgăduit Domnul. Atunci când ceri binecuvântările de care ai nevoie pentru desăvârșirea unui caracter după voia lui Hristos, Domnul te asigură că ceri conform unei promisiuni care este aprobată. Dacă simți și știi că ești păcătos, este destul de justificat să ceri iertarea și mila Sa. Condiția în baza căreia poți veni la Dumnezeu nu este aceea de a fi sfânt, ci aceea de a-L ruga pe El să te curețe de orice păcat și întinăciune. Argumentul pe care-l putem invoca acum și oricând este marea noastră nevoie, starea noastră cu totul lipsită de ajutor, care face din El și din puterea Sa mântuitoare o necesitate pentru noi.

„Căutați”. Să nu doriți numai binecuvântările Sale, ci pe El, personal. „Împrietenește-te dar cu Dumnezeu și vei avea pace.” (Iov 22:21). Caută și vei găsi. Dumnezeu te caută și însuși dorința pe care o simți de a veni la El se datorează Spiritului Său, care te îndeamnă. Ascultă de acest îndemn. Hristos mijlocește pentru cel ispitit, rătăcit și lipsit de credință. El caută să te aducă în to-

vărășia Sa. „Dacă Îl vei căuta, Îl vei găsi.” (1 Cronici 28:9).

„Bateți”. Noi venim la Dumnezeu printr-o invitație specială și El așteaptă să ne ureze bun venit în camera Sa de audiență... Fie ca aceia care doresc binecuvântarea lui Dumnezeu să bată și să aștepte la ușa harului cu deplină asigurare, zicând: „Pentru că Tu, o, Doamne! ai zis: ‘Cine cere, capătă, cine caută, găsește; celui ce bate, i se va deschide.’”⁷

Fratele mai mare al neamului nostru este la tronul cel veșnic. El privește la fiecare suflet ce-și îndreaptă fața spre El ca Mântuitor. El cunoaște din experiență care sunt slăbiciunile omenești, care sunt lipsurile noastre și în ce stă tăria ispitelor noastre; deoarece El a fost ispitit în toate ca și noi, dar fără păcat. El priveghează asupra ta, fiu șovăielnic al lui Dumnezeu. Ești ispitit? El te scapă. Ești slab? El îți dă puteri. Ești neștiutor? El te luminează. Ești rănit? El te vindecă. ... Oricare ar fi grijile și încercările, înfățișează cazul tău înaintea Domnului. Inima ta va fi întărită să poată rezista. Se va deschide o cale ca să poți scăpa din greutăți și încurcături. Cu cât îți dai seama că ești mai slab și mai fără ajutor, cu atât vei deveni mai puternic în tăria Lui. Cu cât este mai grea povara, cu atât este mai binecuvântată odihna, când le arunci pe toate asupra Purtătorului de poveri.⁸

REVERENȚA SUPREMĂ

Umilința și respectul ar trebui să caracterizeze purtarea tuturor celor care vin în prezența lui Dumnezeu. În Numele lui Isus, noi putem veni înaintea Sa cu încredere, dar nu trebuie să ne apropiem de El cu îndrăzneală și încumetare, ca și când El ar fi pe aceeași treaptă cu noi. Sunt unii oameni care se adresează marelui, atotputernicului și sfântului Dumnezeu, care locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia, ca și când s-ar adresa cuiva care este deopotrivă cu ei sau chiar unuia mai prejos decât ei.⁹

Se manifestă o lipsă tot mai mare de respect pentru Creatorul nostru, o desconsiderare tot mai mare a măreției și a maiestății Sale. Totuși, Dumnezeu ne vorbește în aceste zile din urmă.

Când se aude vocea suavă care urmează după vântul puternic și

furtuna ce mută stâncile din locul lor, toți să-și acopere fața, pentru că Dumnezeu este foarte aproape. Să se ascundă în Isus Hristos, pentru că El este locul lor de adăpost. Crăpătura din stâncă este acoperită de mâna Sa străpunsă, când căutătorul umil așteaptă pe genunchi, cu o atitudine smerită, să audă ce îi spune Domnul slujitorului Său.¹⁰ (în Româna p. 178, cap. 32, Pe genunchi)

UN PRIVILEGIU MARE

Este un lucru minunat că ne putem ruga cu eficiență, că [noi,] muritorii nevrednici și supuși greșelii, avem puterea de a ne prezenta inimile lui Dumnezeu. Ce putere mai mare ca aceasta și-ar putea dori omul, decât să fie unit cu Dumnezeu-ul infinit? Omul slab și păcătos are privilegiul de a vorbi cu Creatorul său. Putem pronunța cuvinte care vor atinge tronul Stăpânului universului. Putem vorbi cu Isus mergând pe cale, iar El ne spune: „Eu sunt la dreapta ta”.

Putem conversa cu Dumnezeu în inimile noastre; putem merge în tovărășie cu Hristos. Când suntem prinși în munca noastră zilnică, putem să rostim în șoaptă dorințele inimii noastre, care nu pot fi auzite de nicio ureche omenească, iar aceste cuvinte nu vor muri în tăcere și nici nu se vor pierde. Nimic nu va putea înăbuși dorința sufletului. Ea se va ridica peste larma din stradă, peste zgomotul mașinilor. Dumnezeu este Cel căruia Îi vorbim, și rugăciunea noastră este auzită.

Prin urmare, cereți; cereți și veți primi. Cereți umilînță, înțelepciune, curaj și o creștere în credință. Pentru fiecare rugăciune sinceră, va exista un răspuns. S-ar putea să nu vină exact când ați dori sau la momentul pe care-l așteptați, dar va veni în forma și la momentul care vă vor satisface cel mai bine nevoile. Rugăciunile pe care le înălțați în singurătate, în oboseală și în încercări vor primi răspuns de la Dumnezeu, nu întotdeauna corespunzător așteptărilor voastre, dar întotdeauna spre binele vostru.¹¹

Calea către tronul lui Dumnezeu este mereu deschisă. Nu poți fi întotdeauna pe genunchi în rugăciune, dar cererile tale tăcute pentru putere și îndrumare se pot ridica în mod constant la Dumnezeu. Când vei fi ispitit, cum se va întâmpla,

poți fugi în locul secret al Celui Preaînalt. Brațele Lui veșnice vor fi sub tine...

Rugați-vă cu inimile smerite. Caută-L pe Domnul adesea în rugăciune. În locul secret, singur, ochiul Îl vede pe Isus și urechea i se deschide lui Isus. Vei înainta din locul ascuns al rugăciunii pentru a rămâne la umbra Celui Atotputernic. Ispitele vin, dar tu apropie-te din ce în ce mai mult de coasta lui Isus și pune-ți mâna în mâna Lui. Atunci dobândești o experiență bogată, odihnindu-te în dragostea Lui și bucurându-te de mila Lui. Problemele, nedumeririle și grijile au dispărut și tu te bucuri în Isus Hristos. Sufletul se grăbește să audă vocea Tatălui și tu vei comunica cu Dumnezeu. Orice critică este alungată, orice judecare a altora a fost alungată din suflet.¹²

RUGĂCIUNEA PUBLICĂ

Toți trebuie să simtă ca fiind o datorie creștină să se roage scurt. Spune-I Domnului exact ce dorești, fără să înconjori toată lumea. În rugăciunea particulară, toți au privilegiul să se roage atât de lung cât doresc și să fie cât de expliciți le place. Ei se pot ruga pentru toate rudele și pentru toți prietenii lor. Cămăruța este locul potrivit pentru a spune toate dificultățile, încercările și ispitele lor private. O adunare obișnuită pentru a ne închina lui Dumnezeu nu este locul pentru comunicarea tainelor inimii...

Mă tem că sunt unii care nu aduc necazurile lor la Dumnezeu în rugăciune tainică, ci le păstrează pentru adunarea de rugăciune și acolo își fac rugăciunea pentru mai multe zile. Aceștia pot fi numiți ucigași ai adunării pentru cuvântare publică și rugăciune. Ei nu emit nicio lumină, nu edifică pe nimeni. Rugăciunile lor reci, înghețate și mărturiile abătute, lungi, aruncă o umbră. Toți sunt bucuroși când [aceștia] au terminat, și este aproape imposibil să îndepărtezi răceala și întunecimea pe care le aduc în adunare rugăciunile și îndemmurile lor. Din lumina pe care am primit-o, adunările noastre trebuie să fie spirituale și sociale, dar nu prea lungi. Rezerva, mândria, vanitatea și teama de om trebuie să fie lăsate acasă. Micile diferențe și prejudecățile nu trebuie luate cu noi la aceste adunări. Ca într-o familie unită, simplitatea, blândețea, în-

crederea și iubirea trebuie să existe în inima fraților și surorilor care se adună împreună spre a fi reîmpropățați și întăriți, aducând lumina lor laolaltă.¹³

RUGĂCIUNEA PARTICULARĂ

Numai rugăciunea familială sau publică nu este suficientă. Rugăciunea în taină este foarte importantă; în singurătate, sufletul este dezvăluit pentru ochiul cercetător al lui Dumnezeu, și fiecare motiv este cercetat îndeaproape. Rugăciune tainică! Ce prețioasă este! Sufletul, comunicând cu Dumnezeu! Rugăciunea în taină trebuie să fie auzită numai de Dumnezeu, care ascultă rugăciunile. Nicio ureche curioasă nu trebuie să primească povara unor astfel de cereri. În rugăciunea în taină, sufletul este liber de influența din jur, liber de emoție. Liniștită, dar fierbinte, ea se va înălța tinzând după Dumnezeu. Rugăciunea în taină este adesea denaturată, și scopul ei plăcut este pierdut prin rugăciune cu voce tare. În loc de încredere calmă, liniștită și credință în Dumnezeu, în loc ca sufletul să se prezinte cu glas încet și smerit, vocea este ridicată la mare înălțime, excitația este încurajată și rugăciunea în taină își pierde sacra ei influență. Există o furtună de simțăminte, o furtună de cuvinte, ceea ce face imposibil să se discearnă vocea înceată și liniștită, care vorbește sufletului, în timp ce este angajat în adevărată consacrare tainică și sinceră. Rugăciunea în taină, îndeplinită cum trebuie, aduce mult bine. Dar rugăciunea care este făcută în public pentru familia întregă și pentru vecinătate nu este rugăciunea în taină, chiar dacă se crede a fi, și prin ea nu se primește putere divină. Dulce și constantă va fi influența care emană de la Cel care vede în ascuns și a Cărui ureche este deschisă să răspundă rugăciunii care se înalță din inimă. Prin credință calmă și simplă, sufletul ține legătura cu Dumnezeu și adună pentru sine raze de lumină spre a-l întări și sprijini, ca să reziste luptelor lui Satan. Dumnezeu este turnul tăriei noastre.¹⁴

În locul tainic al rugăciunii, unde niciun ochi nu ne vede, decât ochiul lui Dumnezeu, nicio ureche nu ne aude, decât urechea lui

Dumnezeu, putem să aducem cele mai tainice dorințe și frământări ale noastre înaintea Tatălui îndurării nemărginite; și, în tăcerea și liniștea sufletului, vocea aceea care nu zăbovește niciodată să răspundă la strigătul unor nevoi omenești va vorbi inimilor noastre...

Aceia care-L caută pe Dumnezeu în ascuns, aducând înaintea Domnului nevoile lor și cerând ajutor, nu vor striga în zadar.¹⁵

UN MODEL DE RUGĂCIUNE

Tatăl Meu ceresc, venim la Tine în acest moment așa cum suntem – săraci și nevoiași și neputincioși – până când vei lua în mâinile Tale cazul nostru. Și Tu ai spus: „Lasă-l să se prindă de puterea Mea și să facă pace cu Mine; și va face pace cu Mine”.

Fie ca cererea acestei adunări să vină înaintea Ta în acest timp ca o putere înaintea tronului Tău. Știm că Mântuitorul nostru Își prezintă mâinile Sale înaintea Ta, spunând: „I-am cioplit pe palmele mâinilor Mele”. O, Doamne, Te implor, în numele lui Hristos, să accepți cererile noastre pentru cei care pleacă. Ei nu știu ce este înaintea lor; dar ei au promisiunea Ta că neprihănirea Ta va merge înaintea lor și că slava Domnului îi va urma.

Te iubim pe Tine, Mântuitorul nostru; și dorim să vedem adunat în turma Ta fiecare suflet care poate fi mântuit. Insuflă, te rugăm, toată această adunare cu sfințenia Ta în această zi de Sabat. O, fie ca lumina cerului să strălucească peste poporul Tău de aici. Lasă Duhul Sfânt să se odihnească peste cei care ne vor părăsi. Le-am spus, Doamne, că ne vom ruga pentru ei; iar acum prezentăm cererile noastre în favoarea lor, rugându-ne ca Tu să-i ajuți să se îmbrace cu toată armura lui Dumnezeu. Ia-i în paza Ta, Doamne, și pregătește-i astăzi pentru slujire. O,

Doamne, Te implor să le deschizi uși pe unde să poată intra. Sunt aici unii care se pregătesc să meargă în China pentru o perioadă. Pregătește-i tu pentru lucrare, Doamne, dă-le curaj și pregătește calea înaintea lor. Ei au învățat cum să prezinte adevărul lui Dumnezeu celor din propria lor naționalitate; și îi vei ajuta Tu, Tată?

Te implor, Doamne, să trezești biserica așa cum nu a mai fost trezită până acum. O, stârnește-le inimile, Doamne. Mulți dintre ei sunt acum în stare de paralizie, pentru că au făcut atât de puțin; dar când ei încep să-și folosească capacitățile pentru Tine, știm că le vei da puterea Ta revigoratoare. O, Tatăl meu ceresc, Îți cer ca, de dragul lui Isus din Nazaret, să binecuvântezi toată această congregație. Lăsa ca păcătoșii din Sion să simtă puterea de convingere a lui Dumnezeu asupra lor. Lasă-i să tremure înaintea Ta, ca nu cumva să neglijeze să Te caute până nu va fi prea târziu. Te rog, Doamne, să le deschizi inimile pentru a-L primi pe Mântuitorul, care bate, bate, bate la intrare, până când părul capului Său se udă de roua nopții. O, Tatăl meu, Tatăl meu, binevoiește Tu, de dragul lui Hristos, să sensibilizezi fiecare inimă din această adunare!

Îți cer, Isuse, ca mântuirea lui Dumnezeu să fie descoperită și ca cei din poporul nostru care, prin donațiile lor, au ajutat atât de nobil să ducă lucrarea, să nu obosească în facerea binelui. Știm că apel după apel vine la ei; dar, Tată, Tu le dai dar peste dar și le permiți să primească binecuvântările rouăi, razelor soarelui și ploilor, făcându-le roditoare ogoarele.

Te rog, Tatăl meu ceresc, ca bogata binecuvântare a cerului să cadă asupra acestei congregații când, după ce se întorc la casele lor, ei încearcă în calea lor umilă să-și viziteze vecinii, să-i ajute pe cei bolnavi și să facă lucrare misionară oriunde se află.

O, Tatăl meu, Tatăl meu, mă uit drept la Tine. Mi-ai auzit de atâtea ori cererea. Eu cred în Tine; Mă bucur de Tine; și știu că ceea ce ai spus va fi dovedit.

Binecuvântează pe păcătoșii de aici. Binecuvântează tinerii de aici. Pe măsură ce merg la școlile noastre pentru a deveni educați, pregătește-i, astfel încât să devină misionari pentru Dumnezeu. Primește-i așa cum sunt. Înconjoară-i în brațele milei Tale și iubește-i cu plăcere, iar numele Tău binecuvântat va avea toată slava când familia omenească va fi adunată acasă de Tine - când ne vom uni ca membri ai familiei regale, copii ai Regelui ceresc.

O, Îți mulțumesc că avem un Dumnezeu care ascultă rugăciunea; că avem un Mântuitor care este atins de sentimentul infirmităților noastre; și că avem privilegiul de a lucra pentru mântuirea sufletelor. Binecuvântează slujitorii noștri; insuflă-i cu puterea Ta. Fă ca să vină Duhul Sfânt peste ei. O, să se deschidă cerul și să se descopere lumina slavei Tale și să se știe că în Israel este un Dumnezeu care aude și răspunde rugăciunii.

Și acum îți încredințăm totul. Știm că acești misionari vor fi păstrați prin puterea Ta; căci Tu singur îi poți păzi; și numele Tău binecuvântat va avea toată lauda, toată slava, acum și în veci. Amin.¹⁶

Referințe:

¹ Semnele Timpului, August 26, 1897.

² Ibid., noiembrie 11, 1897.

³ Calea către Hristos, p. 93.

⁴ Ibid., pp. 94, 95.

⁵ Ibid., p. 99.

⁶ Ibid., p. 100.

⁷ Cugetări de pe Muntele Fericirilor, pp. 130, 131.

⁸ Hristos, Lumina Lumii, p. 329.

⁹ Patriarhi și Profeți, p. 252.

¹⁰ Solii alese, vol. 2, pp. 315, 316. (În Română p. 178, cap. 32: Pe genunchi)

¹¹ Solii pentru tineret, p. 250. (SPT 118.5 - SPT 118.6 în Română, cap. 78: Puterea rugăciunii)

¹² In Heavenly Places, p. 86.

¹³ Mărturii pentru comunitate, vol. 2, p. 578.

¹⁴ Ibid., p. 189.

¹⁵ Cugetări de pe Muntele Fericirilor, pp. 84, 85.

¹⁶ Manuscript Releases, vol. 4, pp. 294–296.

**„EL VEGHEAZĂ ASUPRA TA, FIU ȘOVĂIELNIC
AL LUI DUMNEZEU. EȘTI ISPITIT? EL TE SCAPĂ.
EȘTI SLAB? EL ÎȚI DĂ PUTERI. EȘTI NEȘTIUTOR?
EL TE LUMINEAZĂ. EȘTI RĂNIT? EL TE VINDECĂ.”**

Cunoștința care omoară

De Rolly C Dumaguít

Prim-vicepreședinte al Conferinței Generale

CRIZA DIN EDEN

În grădina Edenului, erau doi copaci speciali, fiecare plantat de Dumnezeu cu un scop aparte. Primul era pomul vieții cu putere vindecătoare – un izvor al tinereții și al nemuririi, în timp ce al doilea era pomul care urma să dea cunoașterea binelui și a răului. Eva a mâncat din fructele acestui al doilea copac când a fost „înșelată de șarpe, să creadă că există ceva ascuns care să-i facă înțelepți, ca și Dumnezeu. În loc să creadă și să se încreadă în Dumnezeu, ea într-un mod josnic nu a avut încredere în bunătatea Lui și a prețuit cuvintele lui Satan.”¹

„Aici părintele minciunii și-a făcut afirmația în contradicție directă cu cuvântul exprimat al lui Dumnezeu. Satan a asigurat-o pe Eva că a fost creată nemuritoare și că nu exista vreo posibilitate ca ea să moară. El i-a spus că Dumnezeu știa că dacă ea și soțul ei ar mânca din pomul cunoașterii, înțelegerea lor va fi luminată, extinsă și înnoibilă, făcându-i egali cu Sine.”²

„După greșeala lui, Adam și-a imaginat la început că a simțit ridicarea la o existență nouă și mai înaltă. Dar în curând gândul la greșeala lui l-a îngrozit. Aerul care fusese de o temperatură blândă și uniformă părea să-i înghețe. Pe-

rechea vinovată avea sentimentul păcatului. Au simțit o teamă de viitor, un sentiment de lipsă, o goliciune sufletească. Dragostea dulce, pacea, fericirea și mulțumirea deplină, păreau îndepărtate de la ei și, în locul acestora, a venit peste ei lipsa de ceva, pe care nu o mai experimentaseră până acum. Apoi, pentru prima dată, și-au îndreptat atenția către exterior. Ei nu fuseseră îmbrăcați, ci erau învăluiți în lumină, ca și îngerii cerești. Această lumină care îi învăluise a dispărut. Pentru a ușura sentimentul de lipsă și goliciunea de care și-au dat seama, atenția lor a fost îndreptată spre a căuta o acoperire pentru

formele lor; căci cum ar putea ei să întâlnească ochii lui Dumnezeu și îngerii - dezbrăcați?

„Fărădelegea lor se află acum în fața lor în adevărata ei lumină. Călcarea lor față de porunca expresă a lui Dumnezeu capătă un caracter mai clar. Adam a criticat nebunia Evei de a pleca de lângă el și de a fi înșelată de șarpe. Amândoi s-au măgulit că Dumnezeu, care le dăduse totul pentru a-i face fericiți, ar putea totuși să le scuze neascultarea, datorită mării Lui iubiri față de ei, și că pedeapsa lor nu va fi atât de înfricoșătoare, până la urmă.”³

Acum s-a dezvoltat o nouă înclinație în ființa lor. S-a format o înclinație spre rău – o tendință care acum îi înrobea. Ei au experimentat o nouă culme a păcătoșiei. O nouă culme a cunoștinței de a face răul. „Astfel, Satan a lucrat asupra lui Adam și Eva până când restricțiile [puse de] Dumnezeu au fost rupte, iar educația lor sub învățătorul minciunii a început ca ei să poată avea cunoștința pe care Dumnezeu le-a refuzat-o – [aceea de] a cunoaște consecințele nelegiurii.”⁴

ÎNAINTE DE POTOP

Neamul omenesc mai păstra încă mult din vigoarea lui de la început... Erau pe atunci mulți uriași, bărbați de o statură și putere mare, renumiți pentru înțelepciunea lor, pricepuți în născocirea celor mai iscusite și mai minunate lucruri; dar vinovăția lor – că lăsau frâu liber nelegiurii – era într-un raport direct proporțional cu iscușința și abilitatea lor mintală.

Dumnezeu a revărsat asupra oamenilor care au trăit înainte de potop multe și bogate daruri; dar ei au folosit aceste binecuvântări ca să se slăvească pe ei înșiși și le-au transformat într-un blestem, datorită faptului că și-au legat inima de aceste daruri, în loc să o lege de Cel care li le-a dat. ...

Pentru că nu doreau să-L păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, au ajuns în curând să nege existența Lui. Se închinau naturii, în loc să se închine Dumnezeului naturii. Glorificau geniul uman și se închinau la lucrarea mâinilor lor și îi învățau pe copii să se plece în fața chipurilor cioplite.

Oamenii L-au scos pe Dumnezeu din cunoașterea lor și s-au închinat făpturilor proprii lor imaginații și, ca urmare, au decăzut din ce în ce mai mult... Dacă mintea, ființa lui, nu se înalță mai presus de nivelul firii pământeste, dacă nu se ridică prin credință să contemple înțelepciunea și iubirea infinită a lui Dumnezeu, atunci omul se va cufunda mereu mai jos și tot mai jos... Dumnezeu le dăduse oamenilor poruncile Sale ca o regulă de viață, dar Legea Sa a fost călcată, și urmarea a fost săvârșirea a tot felul de păcate ce s-au putut închipui. Nelegiuria oamenilor era fățișă și sfidătoare, dreptatea era călcată în picioare și strigătele celor oprimați au ajuns până la cer.”⁵

Mai târziu, au explorat cunoașterea interzisă a relațiilor greșite de căsătorie:

„Poligamia fusese de timpuriu introdusă, și aceasta contrar rânduielilor divine de la început. Dumnezeu i-a dat lui Adam o singură soție, arătând astfel care este rânduiala Sa în această privință. Dar, după cădere, oamenii au ales să-și satisfacă dorințele lor păcătoase; iar ca rezultat, crima și ticăloșia au crescut cu o mare rapiditate. Nu erau respectate nici legăturile de căsătorie și nici drepturile de proprietate. Oricine poftea nevasta sau averea aproapelui său le lua prin forță și oamenii se făleau cu faptele lor de violență. Se complăceau în nimicirea vieții animalelor, și folosirea cărnii ca hrană îi făcea mai cruzi și mai setoși de sânge, până când au ajuns să privească viața omului cu o înspăimântătoare indiferență.”⁶

Explorarea acestei cunoștințe interzise a sexualității nu s-a încheiat doar cu poligamie. „Dacă a existat un păcat mai presus de altul care a cerut distrugerea rasei prin potop, a fost crima de bază a conțopirii omului cu animalele, care a deformat chipul lui Dumnezeu și a provocat confuzie pretutindeni. Dumnezeu Și-a propus să distrugă printr-un potop acea rasă puternică și longevivă care își stricase căile înaintea Lui.”⁷

Căutarea de cunoștințe noi și avansate a continuat. Dar cunoștințele după care erau însetați au fost inventate de părintele minciunii. Curând, fiecare închipuire a inimii

lor a fost numai rău încontinuu, așa că Domnul i-a spus lui Noe: „Sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea, fiindcă au umplut pământul de silnicie; iată, am să-i nimicesc împreună cu pământul.” (Geneza 6:13). Niciunul nu a scăpat de consecințele folosirii greșite a cunoștințelor. Toți au murit, cu excepția lui Noe și a familiei lui.

TURNUL BABEL

După ce apele potopului s-au retras, „aceia care au dorit să uite pe Creatorul lor și să lepede restrângerea adusă de Legea Sa, simțeau o continuă iritare și supărare datorită învățaturii și exemplului semenilor lor temători de Dumnezeu și, după un timp, au hotărât să se separe de cei care se închinau lui Dumnezeu...”

Ei au hotărât să zidească o cetate și în ea să înalțe un turn uluitor de înalt, așa încât să devină o minune a lumii. Această lucrare era menită să împiedice împrăștierea oamenilor în colonii. Dumnezeu îi îndrumase pe oameni să se risipească pe întreaga suprafață a pământului pentru a-l popula și a-l supune; dar acești constructori ai Babelului erau hotărâți să-i țină pe toți ai lor uniți într-o societate și să întemeieze o monarhie, care în cele din urmă să stăpânească întregul pământ...

Locuitorii din câmpia Șinear nu credeau în legământul lui Dumnezeu, că El nu va mai aduce alt potop pe pământ. Mulți dintre ei tăgăduiau existența lui Dumnezeu și puneau potopul pe seama unor cauze naturale. Alții credeau într-o Ființă supremă și credeau, de asemenea, că ea a fost aceea care a nimicit lumea dinainte de potop; și inima lor, ca și aceea a lui Cain, s-a răsculat împotriva Acestuia. Unul dintre scopurile pe care le urmăreau prin construirea turnului [Babel] era și acela de a avea un loc de scăpare în eventualitatea unui alt potop. Construcția urma să aibă o înălțime mult mai mare decât s-au ridicat apele potopului, iar ei credeau că, în felul acesta, vor fi în afara oricărui pericol.”⁸

S-au inventat noi cunoștințe despre arhitectură și design structural. Au fost dezvoltate, de asemenea, cunoștințele de organizare și direcționare a unor mari mulțimi

de oameni pentru a construi acest turn masiv. Curând a fost introdus un nou stil de guvernare monarhică, făcând rege o persoană și orașul lor metropola universului, în sfidarea lui Dumnezeu.

Deodată însă, lucrarea, care înainta atât de bine, a fost oprită. Au fost trimiși îngeri ca să strice planurile constructorilor. Turnul ajunsese la o foarte mare înălțime și era imposibil acum pentru cei ce lucrau sus, în vârf, să comunice în mod direct cu aceia care se aflau jos, la baza turnului; de aceea, au fost așezați oameni din loc în loc, fiecare dintre aceștia urmând să primească și să transmită celui de mai jos ordinele cu privire la materiale sau alte directive în legătură cu lucrarea. În timp ce veștile erau astfel duse de la unul la altul, limbajul li s-a încurcat, astfel că se cereau materiale de care nu era nevoie și se dădeau îndrumări care erau adesea în contradicție cu cele ce fuseseră primite. A urmat confuzie și spaimă. Întreaga lucrare s-a oprit. Nu mai putea fi vorba – mai departe – de nici un fel de armonie și conlucrare. Constructorii erau cu totul neînștate să-și explice aceste ciudate neînțelegeri dintre ei și, în mânia și deznădejdea lor, se acuzau unii pe alții. Alianța lor a luat sfârșit în luptă și vărsare de sânge. Fulgere din ceruri, ca o dovadă a neplăcerii lui Dumnezeu, au sfărâmat partea de sus a turnului, aruncând-o la pământ. Astfel, oamenii au fost făcuți să simtă că există un Dumnezeu care domnește în ceruri.”⁹

ÎN PUSTIE

Când Dumnezeu Și-a eliberat poporul din Egipt, egiptenii – inclusiv Faraon – au recunoscut că Dumnezeul lui Israel este puternic și un Dumnezeu viu. Israelii fuseseră eliberați în mod miraculos din robie pentru a-i face oameni liberi, fericiți și sănătoși, care să-I slujească numai Lui. El le-a dat legi care să-I guverneze și statute care să le ghideze calea spirituală. El i-a condus în deșert timp de patruzeci de ani, în loc să-i călăuzească direct în Canaan în timp de două săptămâni, pentru a le proba caracterele și pentru a-i face să cunoască mai multe despre caracterul lui Dumnezeu.

Ajungând la muntele Sinai, Domnul i-a dat lui Moise Cele

Zece Porunci. În timp ce așteptau întoarcerea lui Moise de pe Munte, israeliții au devenit neliniștiți și nervoși, neștiind de ce a întârziat venirea lui Moise. Erau hotărâți să nu înainteze în țara promisă, ci să se retragă înapoi în Egipt și, în cele din urmă, au hotărât să facă o statuie a unui vițel de aur, ca zeu care să-i conducă. Întrucât Aaron era al doilea în conducere, oamenii i-au cerut să îl facă.

„Aaron se temea pentru propria sa siguranță; și în loc să se ridice nobil pentru cinstea lui Dumnezeu, el a cedat cerințelor mulțimii... A făcut un vițel turnat, care imita zeii Egiptului. Poporul a proclamat: „Aceștia sunt dumnezeii tăi, Israele, care te-au scos din țara Egiptului.” Și Aaron a îngăduit în mod josnic această insultă la adresa lui Iehova. A făcut mai mult. Văzând cu ce satisfacție a fost primit zeul de aur, el a construit un altar în fața lui și a proclamat: „Mâine este o sărbătoare pentru Domnul”... Sub pretextul că țin „o sărbătoare pentru Domnul”, ei s-au predat lăcomiei și petrecerii destrăbălate.”¹⁰

În loc să-și îndrepte credința către cunoașterea și loialitatea față de adevăratul Dumnezeu în acest timp de așteptare, ei s-au îndreptat spre acceptarea cunoașterii zeului fals. Au făcut o sărbătoare care a sfârșit în cunoașterea interzisă a lăcomiei, desfrâului și desfătării. Dragostea de plăcere deghizată într-o „formă a evlaviei”! O religie care permite oamenilor, în timp ce respectă riturile de închinare, să se dedice satisfacției egoiste sau senzuale, a fost plăcută mulțimilor încă din zilele lui Israel. Și a fost un Aaron înțeleghător, care, în timp ce deținea poziția de autoritate în biserică, a cedat dorințelor celor neconsacrați, încurajându-i astfel să păcătuiască.

În toiul sărbătorii lor sălbatice și răzvrătite, Moise a ajuns la tabăra cu cele două table de piatră și l-a văzut pe Israel închinându-se vițelului de aur. Mânia lui s-a aprins foarte mult și a aruncat tablele de piatră, le-a spart, a ars vițelul de aur, l-a fărâmițat pulbere, a aruncat pulberea pe cursul unui râu și a făcut poporul să bea din aceasta, pentru a arăta totala inutilitate a zeului fals la care se închinaseră.

Din nou și din nou s-a repetat tendința de a accepta cunoștin-

țele date de părintele minciunii. În acest caz, oamenii l-au ignorat pe Dumnezeul atotputernic și au ales, în schimb, să accepte ideea distorsionată că un zeu egiptean mut, imobil, topit și sculptat i-ar putea conduce înapoi în Egipt. Putem vedea aici că astfel de cunoștințe au sfârșit în distrugere.

LA VENIREA LUI MESIA

„Evreii erau poporul ales al lui Dumnezeu. Speranța lor comună era că Mesia va veni să-i elibereze din robia puterii romane. Cu toate acestea, adevăratul scop al misiunii Mântuitorului a fost făcut cunoscut prin slujbele din sanctuar. Fiecare jertfă a prefigurat venirea Mântuitorului. Mielul pascal și slujbele arătau spre Hristos. Privind aceste slujbe, cei care doreau o adevărată cunoaștere a lui Dumnezeu puteau realiza că El a venit pentru a-Și salva poporul de păcatele lor.

Profeții au dezvăluit multe detalii despre aceasta de-a lungul secolelor, iar conducătorii evrei nu erau neștiutori cu privire la nașterea miraculoasă a lui Hristos. Ei auziseră vestea păstorilor și venirea specială a Magilor. Îl întâlniseră pe Isus în sinagogă când avea doisprezece ani și fuseseră uimiți de cunoștințele Lui despre profeție, în ciuda faptului că El nu frecventase nicio școală rabinică. Ei au văzut slujirea Lui marcată cu vindecare divină și putere supranaturală. L-au auzit pretinzând că este marele EU SUNT și curățind templul de două ori, cu mare autoritate. Cu adevărat, Mesia venise, dar ei nu au reușit să-L primească pentru că au acceptat cunoștințele inventate de părintele minciunii. Ei au susținut ideea că Mesia care vine trebuie să provină dintr-o familie bogată și să fie de neam regal și foarte educat. În mintea lor, Isus nu părea să se califice în toate aceste cerințe. L-au disprețuit, L-au respins și L-au urât cu toată ființa. Aceasta a grăbit decizia lor de a-L răstigni. „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri” au răsunat în calamitatea teribilă care a venit asupra orașului și templului lor patru decenii mai târziu – totul din cauza cunoașterii eronate și în mod fatalist considerate corectă, dar care Îl identifica greșit pe Mesia!”

ÎN ZILELE NOASTRE

Căutarea de cunoaștere distructivă a devenit și mai răspândită în zilele noastre. Domnul, în mila Sa, a trimis solii celor trei îngeri pentru a răsună Evanghelia veșnică înainte de a veni ziua cea mare a Domnului. Unul dintre mesajele lor speciale este: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” (Apocalipsa 14:7).

La scurt timp după proclamarea inițială a acestui mesaj, Satan a trimis un emisar pentru a încerca să distrugă cunoașterea că Dumnezeu este Creatorul universului. În 1859, Charles Darwin, un om de știință englez, a scris o carte, „Despre originea speciilor prin selecție naturală sau conservarea raselor favorizate în lupta pentru viață”, care a pus bazele teoriei evoluționiste, care afirmă că toate speciile au evoluat, mai degrabă decât să fi fost create. În mod tragic, majoritatea instituțiilor de învățământ astăzi, de la școli primare la universități, aderă la această idee.

Satan a mai inventat o altă școală de gândire care neagă total existența lui Dumnezeu: ateismul este o absență a credinței în vreo zeitare sau chiar negarea existenței vreunei zeități. Această filozofie a fost promovată în secolul al XVII-lea în timpul așa-numitei „Epoci a Iluminismului”. Mișcarea politică care a îmbrățișat acest concept a culminat cu anarhia Revoluției Franceze. Cu toate acestea, se estimează că aproximativ 450–500 de milioane de oameni pretind a fi ateii și astăzi.

Satan încă nu era mulțumit cu invențiile sale, așa că a introdus și panteismul, credința că realitatea, universul și cosmosul sunt esențial divinitatea însăși și că aceasta, ca ființă sau entitate supranaturală supremă încă se extinde și creează, încă de la începutul timpului, sau că toate lucrurile compun un zeu sau o zeiță imanentă, atotcuprinzătoare, cu universul însuși ca o manifestare a zeiții care include toate obiectele astronomice. Această idee s-a strecurat în denotația adventistă timpurie prin dr. John Harvey Kellogg, determinând peste 4.000 de membri ai bisericii să

părăsească credința, inclusiv mulți slujitori și profesori.

O altă școală de gândire inventată de Satan este așa-numitul hiperianism. Acesta învață că „tu ești divin. Ești divinitate în devenire. Nu există un zeu creator căruia să te închini. Dincolo de materie există un domeniu imaterial: realitatea sursă. Poți să găsești frânturi ale acestei lumi în stări psihedelice, stări de frecvență... Prin slăbirea sapei limitatoare a creierului, poți explora tărâmurile interioare ale minții și zeul din interior.”¹¹

În afară de păgânism, Satan a inventat multe forme mai subtile de religii pentru a încerca să-i înșele pe cei aleși. El știe că ultima rămășiță a bisericii este singura biserică a lui Dumnezeu de pe această planetă pământ. Pe acești credincioși îi scutură pentru a forma grupuri distincte, separate, pentru a deruta poporul cinstit al lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Dumnezeu ne-a dat o identificare clară a bisericii Sale din timpul sfârșitului.

„Diferitele partide ale credincioșilor preinși adventiști au fiecare câte un mic adevăr, dar Dumnezeu a dat toate aceste adevăruri copiilor Săi care sunt pregătiți pentru ziua lui Dumnezeu. De asemenea, le-a dat adevăruri pe care niciuna dintre aceste părți nu le cunoaște și nici nu le va înțelege.”¹²

CONCLUZIE

Din vremea lui Adam și până acum, Satan a îndoctrinat întotdeauna oamenii cu tipuri perverse de cunoaștere și le-a spus că „nu vei muri, vei deveni un zeu, ești un zeu, natura este Dumnezeu” și că diavolul nu există. Este uimitor de observat că mulți oameni învățați acceptă acest lucru. Sunteți pasibili să acceptați o astfel de noțiune? Cei care cred în minciunile lui Satan vor primi amăgiri mai mari – și dacă alegem cunoștințele inventate de Satan, atunci în cele din urmă vom culege rezultatul sigur al distrugerii. (Vezi Maleahi 4:1.)

„Tristă va fi retrospectiva în acea zi când oamenii vor sta față în față cu eternitatea. Întreaga viață se va prezenta așa cum a fost. Plăcerile, bogățiile și onorurile lumii nu vor părea atunci atât de importante. Oamenii vor vedea

atunci că dreptatea pe care au disprețuit-o este singura de valoare. Ei vor vedea că și-au modelat caracterele sub atracțiile înșelătoare ale lui Satan. Veșmintele pe care le-au ales sunt semnul loialității lor față de primul mare apostat. Apoi vor vedea rezultatele alegerii lor. Ei vor avea cunoștință despre ce înseamnă călcarea poruncilor lui Dumnezeu.”¹³

Dar, în schimb, Domnul vrea ca noi să-L cunoaștem personal. Psalmistul zice: „Gustați și vedeți ce bun este Domnul” (Psalmul 34:8). El vrea ca noi să ne închinăm numai Creatorului nostru, care declară: „Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine” (Exod 20:3). Procedând astfel, putem avea viață veșnică. Isus a explicat că „viața veșnică este aceasta, ca să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3). Pe măsură ce cunoașterea noastră despre El crește, putem aprecia dragostea Lui față de noi și Îi putem oferi serviciul nostru deplin. Într-o zi, El ne va invita să intrăm pe porțile orașului, ne va oferi rodul pomului vieții și ne va dărui adevărata cunoaștere.

„Toate comorile universului vor fi deschise studiului celor răscumparați ai lui Dumnezeu... Peste toate lucrurile, de la cel mai mic până la cel mai mare, este scris numele Creatorului și în toate sunt afișate bogățiile puterii Sale.

„Și anii veșniciei, pe măsură ce se scurg, vor aduce revelații mai bogate și mai glorioase ale lui Dumnezeu și ale lui Hristos. Pe măsură ce cunoașterea este progresivă, la fel și iubirea, reverența și fericirea vor crește. Cu cât oamenii învață mai mult despre Dumnezeu, cu atât mai mare va fi admirația lor față de caracterul Său.”¹⁴

Domnul să vă binecuvânteze în mod minunat în această săptămână de rugăciune! Amin.

Referințe:

¹ *The Spirit of Prophecy*, vol. 1, p. 40.

² *Confrontation*, p. 13.

³ *The Spirit of Prophecy*, vol. 1, p. 41.

⁴ *The SDA Bible Commentary* [E. G. White Commentary], vol. 1, p. 1083.

⁵ *Patriarhi și profeți*, pp. 90, 91.

⁶ *Ibid.*, pp. 91, 92.

⁷ *The Spirit of Prophecy*, vol. 1, p. 69.

⁸ *Patriarhi și profeți*, pp. 118, 119. 9 *Ibid.*, pp. 119, 120.

⁹ *Conflict and Courage*, p. 97.

¹⁰ <https://www.iamhyperian.com/youaregod/>

¹¹ *Early Writings*, p. 124.

¹² *Parabolele Domului Hristos*, pp. 318, 319.

¹³ *Harul uimitor*, p. 368.

Te cunoaște Dumnezeu

pe tine?

De **Joan Selvi Alwin**

Editor de limbă Tamilă, India

DUMNEZEU ȘTIE TOT: Inspirația ne spune că Dumnezeu este atotștiutor sau „omniscient”. „Căci dacă inima noastră ne osândește, Dumnezeu este mai mare decât inima noastră și cunoaște toate lucrurile” (1 Ioan 3:20). Aceasta înseamnă că El are cunoașterea perfectă a tuturor lucrurilor. El nu trebuie să învețe nimic și nu trebuie să clarifice lucrurile prin raționamente. Dumnezeu știe tot ce se va întâmpla și ceea ce s-a întâmplat. Atotștiința Lui înseamnă că El are cunoaștere perfectă, înțelegere perfectă și înțelepciune perfectă. Dumnezeu fiind sursa întregii inteligibilități a creației, prin natura Sa este toată cunoașterea. Suntem creați după chipul Său, astfel, cu siguranță, El ne cunoaște. Dumnezeu ne urmărește pe fiecare dintre noi. „Căci El vede până la marginile pământului și zărește totul sub ceruri.” (Iov 28:24).

DUMNEZEU NE CUNOAȘTE ÎNAINTE DE A FI CUNOSCUȚI: Regele David a spus: „Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau și în Cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele.” (Psalmul 139:16).

Dumnezeu i-a spus lui Ieremia: „Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecele mamei tale te cunoșteam și mai înainte ca să fi ieșit tu din pântecele ei Eu te pusesem deoparte și te făcusem proroc al neamurilor.” (Ieremia 1:5).

De asemenea, citim în 1 Cronici 22:9 că circumstanțele vieții împăratului Solomon erau dinainte cunoscute de Dumnezeu.

Domnul i-a dat numele lui Iosia cu 32 de ani înainte de nașterea lui și a profețit despre viața lui ca fiind a unuia dintre puținii împărați care vor asculta de Dumnezeu și vor face ceea ce este drept înaintea Lui (1 Regi 13:2).

Lui Avraam i s-a dat făgăduința de la Dumnezeu că din el vor ieși națiuni, dar în vremea aceea el nu avea copii; soția lui, Sarai, era stearpă. Au așteptat 25 de ani să se nască copilul promis Isaac.

Sara s-a gândit să „ajute” ca profeția lui Dumnezeu să se împlinească dându-i lui Avraam pe roaba ei, Agar, pentru a concepe un copil. Deși acesta nu era planul lui Dumnezeu, în mila Lui, El a mângâiat-o totuși pe Agar cu o profeție care s-a împlinit (Geneza 16:12).

Când Avraam avea 99 de ani, Dumnezeu a promis copilul Său mult așteptat. „Dumnezeu a zis: „Cu adevărat, nevasta ta Sara îți va naște un fiu și-i vei pune numele Isaac. Eu voi încheia legământul Meu cu el, ca un legământ veșnic pentru sămânța lui după el.” (Geneza 17:19).

Nașterea lui Ioan Botezătorul a fost de asemenea profețită (Luca 1:13).

Nașterea lui Hristos a fost anunțată dinainte, când îngerul Domnului i s-a arătat Mariei: „Nu te teme, Marie; căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu. Și iată că vei rămâne însărcinată și vei naște un Fiu, căruia îi vei pune numele Isus. El va fi mare și va fi chemat Fiul Celui Preaînalt; și Domnul Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David.” (Luca 1:30-32). Domnul care a știut totul înainte de a se naște toți aceștia, ne cunoaște și pe fiecare dintre noi.

DUMNEZEU CUNOAȘTE GÂNDURILE NOASTRE: Dumnezeu știe tot ce am făcut vreodată, dar știe și tot ce am gândit vreodată. Dumnezeu știe absolut totul despre noi. Psalmistul spunea: „Tu știi când stau jos și când mă scol și de departe îmi pătrunzi gândul.” (Psalmul 139:2). Ne putem ascunde gândurile de ceilalți și chiar să îi înșelăm cu privire la gândurile noastre mințind în mod deliberat. Dar nu putem ascunde nimic de Dumnezeu. Biblia spune: „Nicio faptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face.” (Evrei 4:13).

DUMNEZEU ESTE DUMNEZEU AL CUNOAȘTERII: Rugăciunea Anei, mama lui Samuel, a declarat: „Nu mai vorbiți cu atâta îngâmfare, Să nu vă mai iasă din gură cuvinte de mândrie, Căci Domnul este un Dumnezeu care știe totul, Și toate faptele sunt cântărite de El.” (1 Samuel 2:3).

Regele David a spus: „Tu mă înconșori pe dinapoi și pe dinainte și-Ți pui mâna peste mine. O știință atât de minunată este mai presus de puterile mele: este prea înaltă ca s-o pot prinde.” (Psalmul 139:5, 6).

DUMNEZEU CUNOAȘTE VIITORUL: Dumnezeu știe tot ce se va întâmpla. Domnul a spus: „Eu am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic: ‘Hotărârile Mele vor rămâne în picioare și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea.’” (Isaia 46:10).

Dumnezeu a profetizat despre viitorul lui Avraam în Geneza 18:18, despre Benhadad, regele Siriei (2 Regi 8:9), Ezechia (2 Regi 20:1) și Solomon (1 Regi 5:5). Domnul care

cunoaște viitorul acestor oameni, cunoaște cu siguranță și viitorul nostru. Deci, să ne supunem înțelepciunii Sale.

DUMNEZEU AUDE RUGĂCIUNILE NOASTRE: „Moise a strigat către Domnul, zicând: „Dumnezeule, Te rog, vindec-o!” (Numeri 12:13). Domnul a auzit rugăciunea lui Moise și Miriam a fost vindecată de lepră.

Când regele Ezechia a fost bolnav de moarte, profetul Isaia a confirmat că va muri, regele s-a rugat Domnului, care a avut milă de el și i-a prelungit viața (2 Regi 20:3-6).

Soarele a stat pe loc și luna s-a oprit (Iosua 10:12-14) ca răspuns la rugăciunea lui Iosua. Dumnezeu care a auzit rugăciunile acestor oameni credincioși va asculta și rugăciunile noastre.

Într-o perioadă de criză care îi pune viața în pericol, Dumnezeu a auzit rugăciunile Esterei și Și-a eliberat poporul.

DUMNEZEU NE CUNOAȘTE PE NUME: Dumnezeu a numit oamenii pe nume în Scripturi. Există exemple când le-a vorbit pe nume lui Iacov, Moise, Iosua, Samuel și Saul din Tars (Isaia 43:1; Exodul 3:4; 1 Samuel 3:10; Fapte 9:4).

DUMNEZEU A DAT NUME OAMENILOR: El i-a spus unui patriarh celebru: „Nu te vei mai numi Avram, ci numele tău va fi Avraam, căci te fac tatăl multor neamuri.” (Geneza 17:5).

SARAI: Avraam nu a fost singurul membru al familiei sale al cărui nume a fost schimbat de Dumnezeu. Și soția lui a fost, de asemenea. „Dumnezeu a zis lui Avraam: „Să nu mai chemi Sarai pe nevastă-ta Sarai, ci numele ei să fie Sara.” (Geneza 17:15). Ea va fi o mamă a națiunilor și din ea se vor naște regi.

IACOV: Și Iacov a primit un nou nume de la Domnul. Îngerul a spus: „Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel (Cel ce luptă cu Dumnezeu), căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni și ai fost biruitor.” (Geneza 32:28).

MAHER-ȘALAL-HAȘ-BAZ: Profetul Isaia a avut un fiu care

a fost numit de Dumnezeu – un nume care făcea, de asemenea, parte dintr-o profeție. Când soția lui Isaia a născut un fiu: „Domnul mi-a zis: „Pune-i numele Maher-Șalal-Haș-Baz (Grăbește de pradă, aruncă-te asupra prăzii)” (Isaia 8:3).

IZREEL: Fiului întâi-născut al profetului Osea i s-a dat un nume de la Dumnezeu: „Și Domnul i-a zis: „Pune-i numele Izreel, căci, peste puțină vreme, voi pedepsi casa lui Iehu pentru sângele vărsat la Izreel și voi pune capăt domniei lui peste casa lui Israel.” (Osea 1:4).

LO-RUHAMA: Fiica profetului Osea a fost o altă persoană care a primit un nume simbolic de la Domnul: „Și Domnul a zis lui Osea: „Pune-i numele Lo-Ruhama (Cea fără îndurare); căci nu voi mai avea milă de casa lui Israel, n-o voi mai ierta!” (Osea 1:6).

LO-AMI: Cel de-al doilea fiu al profetului Osea a fost numit de Dumnezeu: „Și Domnul a zis: „Pune-i numele Lo-Ami (Nu-i poporul meu), căci voi nu sunteți poporul Meu și Eu nu voi fi Dumnezeul vostru.” (Osea 1:9). Dumnezeu are un scop pentru fiecare dintre noi, dându-ne un nume.

DUMNEZEU NE VORBEȘTE ÎN MULTE FELURI: Dumnezeu este atotputernic. El este omniprezent. El este suveran. Biblia este plină de relatări despre Dumnezeu vorbind indivizilor, familiilor și națiunilor. În trecut, El a vorbit în multe feluri diferite și acest lucru este adevărat și astăzi. Dumnezeu vorbește tuturor oamenilor prin creația Sa. „Fiindcă lucrurile invizibile despre El sunt văzute în mod clar, fiind înțelese prin lucrurile care sunt făcute, puterea Lui eternă și Dumnezeirea Lui, astfel încât ei sunt fără scuză” (Romani 1:20 BTF). „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. O zi istorisește altele acest lucru, o noapte dă de știre altele despre el.” (Psalmul 19:1, 2). Dumnezeu a comunicat cu poporul Său în trecut prin îngeri, profeți, vise, viziuni, minuni și chiar printr-un măgar. Măgarul a deschis gura și a vorbit lui Balaam (Numeri 22:28).

DUMNEZEU NE VORBEȘTE PRIN CUVÂNTUL SĂU: Isus este Cuvântul lui Dumnezeu (Ioan 1:1). Este un mod în care Dumnezeu ne vorbește personal și puternic chiar și astăzi. Nu numai că trebuie să avem o relație cu Dumnezeu prin cuvântul Său, dar de asemenea, ar trebui să fim gata să dăm un răspuns altora ori de câte ori este necesar, cu blândețe și teamă (1 Petru 3:15). Când diavolul L-a ispitit pe Isus în pustie, Domnul a răspuns ispitelor diavolului, citând adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu. (Matei 4:1-11). Trebuie să învățăm adevărul care se găsește în Cuvântul lui Dumnezeu, sabia Duhului cu care putem învinge vrăjmașul sufletelor noastre. Pe măsură ce ne îmbrăcăm cu toată armura lui Dumnezeu, putem rezista împotriva vicleniei diavolului (Efeseni 6:11). Onorarea și ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu este cheia pentru a auzi vocea lui Dumnezeu. (Vezi Ioan 14:21, 23.)

DUMNEZEU VORBEȘTE CU UN SUSUR BLÂND ȘI SUBȚIRE: Când profetul Ilie a fost descurajat și deprimat, Dumnezeu i-a vorbit într-un mod neașteptat. Uneori, Dumnezeu va vorbi prin vânt, printr-un cutremur sau un incendiu, dar cel mai adesea El vorbește cu un susur blând, așa că trebuie să fim atenți. (Vezi 1 Împărați 19:11-13.)

DUMNEZEU A VORBIT PRIN FIUL SĂU ISUS: Dumnezeu S-a revelat pe Sine pe deplin prin persoana, caracterul, cuvintele, comportamentul și faptele Fiului Său. Isus Îl descoperă omului pe Dumnezeu prin întreaga Sa persoană. El i-a învățat pe oameni prin pilde, povești, exemple concrete și mai ales prin propriul Său exemplu, despre cum să trăiască o viață evlavioasă. (Citește Evrei 1:1, 2; Marcu 4:34; Matei 7:3-5; Ioan 13:3-7.)

DUMNEZEU VORBEȘTE PRIN DUHUL SFÂNT: Când Isus a fost pe acest pământ, Dumnezeu a vorbit omenirii prin El, iar când Isus S-a întors la Tatăl, Duhul Sfânt a fost trimis să ne conducă în tot adevărul, pentru a fi Mângâietorul nostru de la Dumnezeu (Ioan 14:26). Duhul Sfânt al lui Dumnezeu este turnat peste toți cei care cred și Îl acceptă pe Isus ca Mântuitor

personal și El ne va călăuzi în tot adevărul. Să ne supunem, așadar, voinței Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt.

DUMNEZEU CAUTĂ FIECARE INIMĂ: David a făcut apel la fiul său: „Și tu, fiule Solomon, cunoaște pe Dumnezeul tatălui tău și slujește-I cu toată inima și cu un suflet binevoitor, căci Domnul cercetează toate inimile și pătrunde toate închipuirile și toate gândurile. Dacă-L vei căuta, Se va lăsa găsit de tine, dar, dacă-L vei părăsi, te va lepăda și El pe vecie.” (1 Cronici 28:9). Acest sfat adresat regelui Solomon dezvăluie în mod clar fiecăruia că Dumnezeu ne cunoaște imaginația. Să fim foarte atenți în toate faptele și gândurile noastre.

DOMNUL DUMNEZEU SE UITĂ LA INIMĂ: Dumnezeu i-a spus profetului Samuel să-l ungă pe David ca rege, explicând că înfățișarea exterioară nu este ceea ce contează cel mai mult; ci inima pe care numai El o vede (1 Samuel 16:7).

OCHII LUI DUMNEZEU VĂD TOATE LUCRURILE: Scriptura vorbește simbolic despre ochii lui Dumnezeu care văd toate lucrurile. „Căci Domnul Își întinde privirile peste tot pământul ca să sprijine pe aceia a căror inimă este întregă a Lui.” (2 Cronici 16:9). „Căci ochii Mei sunt cu luare aminte la toate căile lor; ele nu sunt ascunse înaintea Feței Mele și nelegiuirea lor nu este ascunsă de privirile Mele.” (Ieremia 16:17). „Cel ce a sădit urechea s-ar putea să n-audă? Cel ce a întocmit ochiul s-ar putea să nu vadă?” (Psalmul 94:9).

DUMNEZEU ȘTIE CE GÂNDESC OAMENII RĂI: „Căci El cunoaște faptele lor: noaptea îi răstoarnă, sunt zdrobiți.” (Iov 34:25). Regele Nebucadnețar era mândru că a construit marele oraș Babilonul prin puterea sa. Când cuvintele erau încă pe buze, un glas din cer i-a spus că nu va mai fi rege timp de șapte ani și va trăi cu animale sălbatică și va mânca iarba ca un bou. (Citește Daniel 4:17-37). Mai târziu, el și-a dat seama de păcatul său și s-a întors către Dumnezeu.

DUMNEZEU ȘTIE CE SE ÎNTÂMPLĂ PE PĂMÂNT: Domnul

Dumnezeu i-a vorbit lui Moise din rugul aprins și Dumnezeu i-a cerut să conducă pe poporul Său din Egipt și să-l elibereze din sclavie. „Domnul a zis: „Am văzut asuprirea poporului Meu, care este în Egipt, și am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui, căci îi cunosc durerile.” (Exod 3:7). Dumnezeu urmărește fiecare lucru care se întâmplă pe pământ. Să nu obosim, și să ne punem încrederea în Domnul.

DUMNEZEU CUNOAȘTE LUCRURILE TRECUTULUI: Apostolul afirmă: „Toate lucrările Lui sunt cunoscute lui Dumnezeu de la începutul lumii” (Fapte 15:18 BTF).

DUMNEZEU ESTE PERFECT ÎN JUDECATĂ: Numai Dumnezeu, care este desăvârșit în cunoaștere, este competent să judece omenirea (2 Petru 3:7). Când oamenii își dau seama că vor trebui să stea într-o zi în fața unui Dumnezeu atotștiutor, acest lucru ar trebui să-i determine să evalueze modul în care își trăiesc viața. Isus spune: „Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină și din cuvintele tale vei fi osândit.” (Matei 12:37).

DUMNEZEU ÎȘI ȚINE PROMISIUNEA: Dumnezeu a făcut această promisiune poporului Său. „Mă veți căuta, și Mă veți găsi, când Mă veți căuta cu toată inima.” (Ieremia 29:13). Dacă Îl căutăm din toată inima, vom auzi glasul Lui. Dumnezeu știe cu exactitate ce este în inima fiecăruia om. Dacă Dumnezeu ne cunoaște, atunci El știe prin ce trecem în viață. Nu suntem singuri și nu am fost uitați. Dumnezeu știe cu ce lupte ne confruntăm în viață. El cunoaște ispitele noastre și situația noastră familială și ne-a promis că nu ne va lăsa și nici nu ne va părăsi. Deuteronom 31:6; Ioan 3:16.

DUMNEZEU ESTE ÎNTOTDEAUNA CU COPIII SĂI ÎN NEVOIE: Regele Darius era conducătorul Medo-Persiei și îl pusese pe Daniel ca prim ministru. Daniel a crezut în Dumnezeu și a urmat porunca Domnului. Rivalii geloși l-au convins pe rege să facă o lege care să ceară tuturor să se închine numai lui, iar dacă cineva se va închina oricărui alt dumnezeu, să fie aruncat în groapa cu lei. Din mo-

ment ce Daniel se ruga de trei ori pe zi cu ferestrele deschise către Dumnezeu, desigur, a fost aruncat în groapa cu lei. Dar Domnul Dumnezeu a fost cu el și a închis gura leilor și l-a protejat pe Daniel (Daniel 6:21, 22).

Regele Nebucadnețar a făcut un chip de aur în provincia Babilon și i-a invitat pe toți cei cu autoritate să vină pentru dedicarea chipului. Cine nu se pleca și nu se închina chipului urma să fie aruncat într-un cuptor cu foc. Trei tineri evrei care nu s-au plecat și nu s-au închinat chipului, au fost aruncați în cuptorul aprins. Domnul Dumnezeu a fost cu ei în cuptorul de foc și nu au fost arși; focul nu avea putere asupra lor (Daniel capitolul 3).

Dumnezeu a fost cu Moise în eliberarea israeliților din sclavia egipteană. El a oferit oamenilor, în mod miraculos, apă din stâncă și mană din cer. Domnul Dumnezeu a despărțit marea și oamenii au trecut pe uscat (Exod 14:16). Același Dumnezeu a acoperit apoi vrăjmașul în adâncul aceleiași mări și a facilitat salvarea poporului Său. El este același Dumnezeu care lucrează în favoarea noastră și astăzi. El este același ieri, azi și în veci. (Citiți Exodul capitolul 14.)

După moartea lui Moise, Dumnezeu a făcut ca poporul să treacă prin râul Iordan pe pământ uscat. Preoții care purtau chivotul legământului Domnului au stat tari pe pământ uscat, în mijlocul Iordanului. (Citiți Iosua capitolul 3.)

Dumnezeu a fost cu Noe și familia lui și i-a ferit de potop,

pentru că ei toți L-au ascultat pe Dumnezeu. „Domnul a zis lui Noe: „Intră în corabie, tu și toată casa ta, căci te-am văzut fără prihană înaintea Mea în neamul acesta de oameni.” (Geneza 7:1). Potopul a durat patruzeci de zile pe pământ și toate făpturile au murit și orice materie vie a fost distrusă, dar Dumnezeu l-a protejat pe Noe și familia lui. Domnul era cu ei.

Avraam a fost chemat de Dumnezeu să părăsească Ur din Haldeea. El a ascultat fără întrebări poruncile lui Dumnezeu și a crezut în promisiunea legământului Său că sămânța lui va deveni o nouă națiune. (Vezi Geneza capitolul 12). Așa cum Dumnezeu a făcut și a ținut promisiunile Sale către Avraam, Dumnezeu ne-a făcut și nouă promisiuni.

În Geneza 39:1-6, Iosif a fost vândut ca sclav de către propriii săi frați. Domnul Dumnezeu a fost cu Iosif în țara necunoscută, unde a obținut favoarea lui Potifar, care l-a promovat peste toată casa lui. În cele din urmă, Dumnezeu a aranjat împrejurările să-l facă pe Iosif al doilea comandant al Egiptului, în special să se ocupe de pregătirea pentru foametea ce urma să vină. (Citește Geneza 41:37-45). Iosif știa că Domnul era cu el.

Dumnezeu a fost cu Iona când acesta era în pântecul unui pește uriaș. Domnul l-a păzit acolo și i-a ascultat rugăciunea în necazul lui. Apoi peștele l-a vărsat pe Iona, care a fost de acord să meargă la Ninive și să convingă întreg orașul să se pocăiască. Deși nu se supu-

sese la început, lui, de asemenea, i-a părut rău că și-a evitat datoria. Trebuie să ascultăm de Dumnezeu în toate împrejurările, orice ne cere Dumnezeu să facem; nu trebuie să ezităm să ascultăm de glasul Lui.

CHEMAREA LUI DUMNEZEU PENTRU FIECARE DINTRE NOI: Domnul Dumnezeu nu cere nimic de la noi. El ne cere inima: „Fiule, dă-Mi inima ta și să găsească plăcere ochii tăi în căile Mele!” (Proverbe 23:26). Și Domnul ne cere să urmăm poruncile Sale și cuvintele scripturilor pentru a auzi glasul lui Dumnezeu. Trebuie să petrecem timp cu El. Cu cât suntem mai mult cu El, cu atât mai bine vom cunoaște vocea Lui. „Ferice de ochii voștri că văd și de urechile voastre că aud!” (Matei 13:16). Pe măsură ce creștem în credință, vom învăța să auzim vocea lui Dumnezeu. Isus a spus: „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine.” (Ioan 10:27). Trebuie să-I cerem lui Dumnezeu să ne dezvăluie orice ne împiedică relația cu El și apoi ascultăm de El. Pentru aceasta, trebuie să medităm asupra Scripturilor. Trebuie să ne facem disponibili lui Dumnezeu prin rugăciune și închinare. Să fim liniștiți în prezența Lui. Domnul spune: „Liniștiți-vă și cunoașteți că eu sunt Dumnezeu; Eu voi fi înălțat printre păgâni, voi fi înălțat pe pământ.” (Psalmul 46:10 BTF). Să rămânem puri, adevărați și fermi, amintindu-ne că în cărțile cerului este imprimat caracterul nostru. Amin.

**DUMNEZEU ȘTIE TOT CE AM FĂCUT
VREODATĂ, DAR ȘTIE ȘI TOT
CE NE-AM GÂNDIT VREODATĂ.
DUMNEZEU ȘTIE ABSOLUT
TOTUL DESPRE NOI.”**

Miercuri, 6 dec. 2023

Adevărata cauză a problemelor

De Arcadi Mangul

Păstor, Moldova

„V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.” (Ioan 16:33)

Vă puteți imagina o viață fără probleme? Ei bine, să ne imaginăm așa ceva este dificil pentru noi, care suntem născuți așa cum suntem, într-o lume a păcatului. Dar pentru mine, din momentul în care am început să-L cunosc mai îndeaproape pe Dumnezeu iubirii, am fost fascinat să descopăr că o lume fără necazuri nu este un basm, ci mai degrabă este un proiect care este într-adevăr realizat de Dumnezeu.

RĂDĂCINA PROBLEMEI

Când vorbim despre necazuri, ne referim la amărăciune, întristare, suferință, jignire, nemulțumire, durere etc. Aceste necazuri sunt adesea cauzate de acțiunile păcătoase ale oamenilor, fie intenționat, fie neintenționat. Acțiunile lor, din cauza faptului că păcatul este o putere manipuloare în viața lor, aduc o mare parte din nefericirea

din lumea noastră. Un pasaj inspirat din cartea *Cugetări de pe Muntele Fericirilor* explică bine acest lucru:

„Cutezând să nesocotească voia lui Dumnezeu doar într-un singur punct, primii noștri părinți au deschis zăgazurile unui potop de vaiuri, care au inundat lumea. Și oricine urmează pilda lor va culege aceleași roade. Iubirea lui Dumnezeu se află la temelia oricărui precept al Legii Sale, și acela care se depărtează de poruncă își făurește propria sa nefericire și ruină.”¹

Deci, păcatul nu este doar un termen juridic care înseamnă încălcarea legii. Este, de asemenea, începutul unui proces complex care provoacă numeroase necazuri, nu numai persoanei care l-a inițiat, ci și celor care sunt legați de acțiune.

PĂCATUL NU ESTE INVENȚIA LUI DUMNEZEU

Majoritatea oamenilor par să creadă că Dumnezeu este responsabil pentru apariția păcatului în

univers. Următoarele idei false sunt date ca argumente în acest caz:

Păcatul este încălcarea legii. Dumnezeu este Autorul legii. Deci, dacă legea nu ar exista, nu ar exista nici păcatul.

Dumnezeu l-a creat pe Lucifer, care a fost primul care a păcătuit. Dacă Lucifer nu ar exista, nu ar exista nici păcatul.

Asemenea idei sunt false. Cuvântul inspirat dezvăluie clar:

„Dumnezeu nu a creat răul. El a făcut numai binele, care era ca El Însuși. . . Răul, păcatul și moartea... sunt rezultatul neascultării, care a avut originea în Satan.”²

Înțelegând corect aceasta, putem înțelege scopul real al legii lui Dumnezeu și valoarea ei pentru noi, deoarece legea ne-a fost dată pentru ca noi să putem detecta sau recunoaște păcatul și să-l soluționăm. După cum am menționat mai sus, legea lui Dumnezeu definește păcatul ca termen, dar procesul păcătuirii poate exista și dincolo de lege. Să luăm un exemplu: A șasea poruncă spune: „Să nu ucizi”,

iar porunca a 7-a spune: „Să nu comiți adulter”. Dacă aceste două porunci nu ar fi incluse în lege, nu ar însemna că este bine să ucizi și să comiți adulter – așa că oamenii tot nu ar fi mai fericiți dacă ar face acele lucruri.

Astfel înțelegem de ce Dumnezeu, vrând să ne ferească de necazuri, ne propune să trăim în conformitate cu legea Sa sfântă. Putem vedea de ce Sfintele Scripturi ne dau această îndrumare pentru a rupe lanțul păcatului și a-l evita. „Și noi dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea.” (Evrei 12:1).

Dar punctul culminant al nebuniei noastre umane este că evităm cu orice preț necazurile și ne plângem de situația neplăcută pe care o avem – în timp ce, în același timp, continuăm să iubim păcatul și să pornim chiar procesele care ne provoacă necazuri pentru noi înșine și pentru cei din jurul nostru.

EGOISM

Dumnezeu este iubire. Aceasta definește în totalitate Creatorul nostru. Dumnezeu nu este egoist. Omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu, după asemănarea lui Dumnezeu. Dar prima schimbare care a avut loc când păcatul a intrat, a fost înlocuirea iubirii cu egoism:

„La început, omul a fost înzestrat cu puteri nobile și cu o minte bine echilibrată. Ca ființă, el era desăvârșit și în deplină armonie cu Dumnezeu. Gândurile lui erau curate, iar scopurile sale, sfinte. Dar prin neascultare, puterile sale au ajuns pervertite, iar egoismul a luat locul iubirii.”³

Baza majorității necazurilor este egoismul. Îl face pe om să se simtă ca și cum el este totul și totul este doar pentru el. Ca rezultat, această atitudine îl transformă într-un consumator și un opresor. Studiind cu atenție scrierile Bibliei, descoperim această cale de acțiune. După păcat, Adam și Eva au fost dispuși să acuze pe oricine altcineva pentru a încerca să scape de condamnarea lor sigură. Cain l-a ucis pe Abel tot din acest motiv. Iuda a făcut rău în rândul ucenicilor și chiar l-a

trădat pe Mântuitorul din motive egoiste. În zilele noastre, egoismul încă este problema întregii lumi – și nu se limitează doar până acolo. Chiar și biserica este paralizată din cauza egoismului. Indiferent de poziție, context, credință sau vârstă, atât de multe se învârt în jurul mulțumirii și dorinței inimilor depravate. Oriunde locuiește egoismul, iubirea, pacea, iertarea, înțelegerea, smerenia și blândețea dispar – și ca rezultat, dragostea de plăcere, dorința de câștig, lăcomia, ura, neînțelegerea, anxietatea și nemulțumirea apar. O astfel de acțiune egoistă este predestinată autodistrugerii.

Dar în contrast clar, putem înțelege cât de altruist este Dumnezeu și ce exemplu minunat ne-a dat prin persoana Domnului Isus Hristos! Paragraful de mai jos descrie aceasta:

„Hristos nu S-a mulțumit pe Sine Însuși’. El n-a făcut nimic pentru El; lucrarea Sa a fost în favoarea omului căzut. În prezența Sa, egoismul stă rușinat. El a luat asupra Sa natura noastră, ca să poată suferi în locul nostru. Egoismul, păcatul lumii, a devenit un păcat predominant în biserică. Jertfindu-Se pentru binele oamenilor, Domnul Hristos a lovit la rădăcina a tot egoismul. El nu reține nimic, nici chiar onoarea Sa și slava cerului. El așteaptă o lepădare și sacrificiu de sine corespunzătoare din partea acelora pe care El a venit să-i binecuvânteze și să-i salveze.”⁴

RĂUL SE IMPUNE

O altă problemă a păcatului care trebuie subliniată este modul în care reușește acesta să se înmulțească și să se răspândească fără a ne anunța în prealabil. Citind paragrafele de mai sus, am văzut că Dumnezeu este iubire, iar această iubire este înlocuită cu egoism prin păcat. Deci, știind că Dumnezeu este și viață, putem vedea că viața este înlocuită cu moartea în acest caz. Viața este o alegere conștientă, dar primul păcat care a fost săvârșit pe pământ a inclus și moartea.

„De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit...” (Romani 5:12).

Acest lucru se întâmplă cu orice păcat. Răul se înmulțește împotriva voinței noastre, fără dorința noastră. Din momentul în care am fost infectați cu boala păcatului, am devenit purtătorii și transmitătorii ei în același timp. Este chiar descurajator. Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că El nu ne-a lăsat fără speranță! În planul de mântuire al lui Dumnezeu există posibilitatea de a ne trezi din letargia morții.

DOUĂ CATEGORII

Toți oamenii sunt păcătoși, dar nu toți vor să continue să urmeze calea păcatului. Există o diferență aici. 2 Tesaloniceni 2:3 prezintă expresia „omul fărădelegii” cu referire la cel care alege să urmeze un drum al păcatului și să ridice anumite cerințe – iar una dintre cerințe este să forțeze pe toți să facă ceea ce „omul fărădelegii” consideră a fi un lucru bun de făcut. Pe cine vrea să forțeze „omul fărădelegii”? Cu siguranță, pe cei care au fost treziți de Duhul Sfânt, care și-au dat seama de costul plătit de Creatorul nevinovat pentru consecințele păcatului. În acest caz, activitatea „omului fărădelegii” a fost și va continua să fie o sursă de necazuri de-a lungul veacurilor. Iată ce ne spune Inspirația:

„Biserica Romano-Catolică, unind formele păgânismului cu cele ale creștinismului și, asemenea păgânismului, reprezentând greșit caracterul lui Dumnezeu, a recurs la practici nu mai puțin crude și revoltătoare. În zilele supremației Romei, au existat instrumente de tortură pentru a impune primirea doctrinelor ei. Pentru aceia care nu recunoșteau pretențiile ei, era rezervat rugul. Au fost atâtea masacre, încât nu vor putea fi niciodată cunoscute decât atunci când vor fi descoperite la judecată.”⁵

Istoria se repetă. „Marele necaz” prin care trebuie să treacă poporul lui Dumnezeu va fi de aceeași natură, deoarece va fi condus de „omul fărădelegii”.

„Demnitarii bisericii și ai statului se vor uni pentru a corupe, a convinge sau pentru a constrânge toate clasele de oameni să cinstească duminica. Lipsa autorității divine va fi înlocuită cu decretele prigonoare. Corupția politică distruge iubirea de dreptate și res-

pectul pentru adevăr; chiar și în America cea liberă, conducătorii și legiuitorii, pentru a-și asigura favoarea publică, se vor supune cererii populare după o lege care să impună păzirea duminicii. Libertatea de conștiință, obținută cu un sacrificiu atât de mare, nu va mai fi respectată. În lupta care se apropie cu grabă, vom vedea exemplificate cuvintele profetului: „Și balaurul mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos”. (Apocalipsa 12:17).”⁶

Paragrafele de mai sus răspund la întrebarea pe care mulți oameni o pun: „Dacă nu mai vreau să am nimic de-a face cu păcatul, nu voi avea necazuri?” Sigur că vei avea. Atâta timp cât există păcatul, vor exista și necazurile. De aceea mulți oameni sunt descurajați. Dar prefer să fiu printre acei puțini oameni menționați mai sus și aleg să nu mai fiu o sursă de necazuri pentru nimeni altcineva. Nici pentru Dumnezeu, nici pentru oameni.

ADUCĂTORI DE NECAZURI AI ȘIONULUI, POCAIȚI-VA!

Să studiem un pasaj inspirat scris în cartea Evanghelizare:

„În bisericile noastre sunt unii care mărturisesc a crede adevărul, dar care sunt doar niște piedici în calea lucrării de reformă. Ei sunt niște frâne pentru roțile carului mântuirii. Cei din categoria aceasta se află adesea în conflict; îndoielile, geloziile și suspiciunea sunt roadele egoismului, iar acestea par a fi întretesute cu natura lor însăși. I-aș numi pe cei din categoria aceasta cârcotașii cronici ai bisericii. Ei fac în biserică un rău mai mare decât sunt în stare doi pastori să repare. Ei sunt o greutate pentru biserică și o mare povară pentru slujitorii lui Hristos. Acești oameni trăiesc într-o atmosferă a îndoielii, a geloziei și a bănuielilor rele. Ambasadorii lui Hristos au nevoie de timp mult și muncă pentru a contracara lucrarea lor rea și pentru a reface armonia și unitatea din biserică. Munca aceasta ia din curajul și din puterea slujitorilor lui Dumnezeu și îi fac să fie nepregătiți pentru lucrarea pe care El i-a trimis să o facă pentru a salva de la ruină sufletele care pier. Dumnezeu îi va răsplăti

după faptele lor pe acești aducători de necazuri în Sion.”⁷

Itată o descriere a unei categorii de oameni, din care am putea face parte oricare dintre noi, chiar și eu, autorul articolului. Aceștia sunt oameni care L-au cunoscut pe Dumnezeu, și-au dedicat viața Lui, au părăsit rândurile celui rău și s-au alăturat celor care nu vor să aibă nimic de-a face cu păcatul. Dar invidia și suspiciunile există totuși în viața lor. De fapt, aceste lucruri s-ar putea să nu fie clasificate în mod obișnuit drept păcate împotriva Legii lui Dumnezeu la scară majoră, dar ele sunt totuși armele lui Satan pentru a descuraja și a distruge biserica Sa și a împiedica lucrarea Duhului Sfânt. Mărturiile ne spun următoarele:

„Invidia, gelozia, bănuiala rea și vorbirea de rău sunt de la Satan și ele închid cu putere calea înaintea activității Duhului Sfânt. Nimic altceva din lumea aceasta nu este la fel de drag lui Dumnezeu, ca biserica Sa. Nimic nu e păzit de El cu atâta grijă geloasă. Nimic nu-L ofensează pe Dumnezeu așa de mult ca un act care strică influența acelora care Îi slujesc. El îi va trage la răspundere pe toți aceia care-l ajută pe Satan în lucrarea lui de criticare și descurajare.”⁸

Pot susține că aceasta este un păcat. Poate că nu se află sub jurisdicția direct exprimată a celor Zece Porunci, dar, așa cum am spus mai înainte, chiar dacă nu există o poruncă exactă despre aceasta, duce inevitabil la descurajare și la păcat. Nici Dumnezeu, nici noi nu câștigăm nimic dintr-o astfel de acțiune.

Îl numim pe Dumnezeu Tatăl nostru. „Vor lua în considerare relația lor cu Dumnezeu și cu semenii, oamenii aceia ale căror nume sunt în cărțile bisericii, ei care pretind că sunt fiii și fiicele lui Dumnezeu? Trebuie să ne bazăm noi în întregime pe mila unui Mântuitor care iartă păcatul, și vom permite inimilor noastre să rămână împietrite și lipsite de compasiune? Poate vreo provocare să ne împunem să ne nutrim sentimente neplăcute sau să ne facă să nutrim sentimente rele sau să căutăm răzbunare? Putem arunca prima piatră pentru condamnarea unui frate, atunci când Dumnezeu își întinde mila Sa față de noi și ne iartă greșelile noastre împotriva

Lui? Dacă Dumnezeu ar intra la judecată cu noi, datoria noastră s-ar găsi a fi imensă, dar Tatăl nostru ceresc este dispus să ierte. Oamenii vor fi tratați de Dumnezeu, nu după părerea lor despre ei înșiși, nu după încrederea lor în sine, ci după spiritul pe care îl manifestă ei față de frații lor greșiți.

„Spiritul lui Satan este un spirit de asprime și severitate. Mândria inimii, dacă este prețuită, creează invidie, presupuneri rele și duce la răzbunare. Există pericolul ca noi să exagerăm cuvintele sau acțiunile întâmplătoare în infracțiuni intenționate și să credem că cineva ne-a făcut o nedreptate care merită răceala, indiferența sau disprețul nostru. Cu toate acestea, Domnul are grijă de aceste persoane pe care le acuzăm; îngerii lui Dumnezeu le slujesc. Cel care citește inima poate vedea mai multă bunătate autentică în ei decât în cel care nutrește sentimente rele împotriva lor pentru o presupusă greșală. ‘Dacă fratele tău greșește împotriva ta, muștră-l; dacă se pocăiește, iartă-l. Tratează-l pe el și greșelile lui așa cum vrei ca Dumnezeu să te trateze atunci când Îl jignești. Dragostea creștină nu se bucură de rău; răzbunarea da. Aveți grijă să manifestați zel pentru voi înșivă, astfel încât printr-un comportament bun să dovediți blândețea înțelepciunii. Evitați orice cuvânt amar, orice acțiune neplăcută. Iubiți ca frații; fiți buni; fiți politicoși. Nu faceți din adevăr scandal prin invidie amară și ceartă; căci acesta este spiritul lumii. Să nu fie nici măcar o dată pomenite aceste trăsături nesfinte printre voi.”⁹

TINTIND TOPORUL ȘPRE RADĂCINA

În pregătirea pentru Împărăția lui Dumnezeu, Ioan Botezătorul, înaintașul lui Hristos, explică o realitate distinctă: „Itată că securea a și fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci orice pom care nu face rod bun va fi tăiat și aruncat în foc.” (Matei 3:10).

Apostolul Pavel avertizează în continuare cât de important este să fintești o rădăcină îngrozitoare și mortală: „Urmăriți pacea cu toți oamenii și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul. **Lu-ați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu,**

**„CEI CARE AU NUTRIT URA ÎN INIMĂ PÂNĂ CÂND
ACEASTA S-A ÎNTĂRIT ȘI A DEVENIT PARTE DIN
CARACTERUL LOR, TREBUIE SĂ AIBĂ O EXPERIENȚĂ
DIFERITĂ DACĂ VOR SĂ AIBĂ PARTE DE PLOAIA TÂRZIE.
DOMNUL NE ÎNDEAMNĂ SĂ NE GOLIM INIMA
DE EGOISM, CARE ESTE RĂDĂCINA ÎNSTRĂINĂRII.”**

pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare și mulți să fie întinați de ea.” (Evrei 12:14-15, sublinieri adăugate).

„Biserica nu va primi niciodată, ca un întreg, ploaia târzie, dacă nu va înlătura orice invidie, bănuieli rele și vorbiri rele. Cei care au prețuit ura în inimă până când aceasta s-a întărit și a devenit parte din caracterul lor, **trebuie** să aibă o experiență diferită dacă vor să aibă parte de ploaia târzie.”¹⁰

„Domnul ne îndeamnă să ne golim inima de egoism, care este rădăcina înstrăinării. El tânjește să reverse asupra noastră Spiritul Său Sfânt în măsură bogată și ne îndeamnă să curățim calea prin renunțarea la sine. Când eul este predat lui Dumnezeu, ochii noștri vor fi deschiși pentru a vedea pietrele de poticnire pe care, prin felul nostru necreștinesc de a fi, le-am pus în calea altora. Domnul ne îndeamnă să le îndepărtăm. El zice: Mărturișiți-vă unii altora păcatele, și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați”. (Iacov 5:16). Atunci putem avea asigurarea pe care David o avea când, după mărturisirea păcatului său, se ruga: „Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale, și sprijină-mă cu un duh de bunăvoință! Atunci voi învăța căile Tale pe cei ce le calcă, și păcătoșii se vor întoarce la Tine”. (Psalmii 51: 12-13).

Când harul lui Dumnezeu domnește înăuntrul, suflatul va fi înconjurat de o atmosferă de credință, curaj și iubire creștină, o atmosferă înviorătoare pentru viața spirituală a tuturor celor care o respiră.”¹¹

„Isus le-a zis: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.

Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” (Matei 28:18-20).

„Iată însărcinarea ta. Cum îi vei da socoteală lui Hristos pentru umblarea ta, dacă în loc să te străduiești să mântuiești semenii tăi, ai turnat în urechile lor necazurile, nedumeririle și chiar plângerile tale împotriva fraților tăi? S-ar putea să găsești adesea ușurare de necazurile tale dacă le vei vorbi altora despre Hristos și le vei vorbi despre prețiosul adevăr. Dar nu rosti cuvinte care sunt provocate de gelozie și presupuneri rele și suspiciuni. Nu răspândi informații rele cu privire la frații tăi. Din cauza acestor lucruri, Domnul nu poate veni în biserică așa cum dorește El. Nu vei netezi tu calea Împăratului? Nu toți au avut un rol în această lucrare, dar lasă-i pe cei care au ajuns acum la rândul lor.”¹²

CONCLUZIE

Dumnezeu vrea să fim fericiți și El încă lucrează pentru restabilirea fericirii în noi. În timp ce oamenii pot fi un agent al necazurilor noastre, cauza principală este puterea păcatului din inimile oamenilor. Cu toate acestea, nimeni nu este obligat să cedeze acestei puteri. Pana inspirației clarifică adevărata problemă: „Cea mai puternică ispită nu este scuză pentru păcat. Oricât de mare ar fi presiunea care este exercitată asupra ta, păcatul este un act pe care îl comiți pentru că tu ai ales astfel. Locul de unde

pornește dificultatea este inima nerenăscută.”¹³

Dumnezeu a făcut tot ce a putut pentru a clarifica problema și, prin Isus, a făcut posibilă mântuirea din sclavia păcatului. El vrea să profităm de această oportunitate. Să alegem partea lui Dumnezeu pentru că foarte curând, după marele necaz, inițiatorul păcatului și păcatul însuși vor fi eliminate, iar cei care au decis să rămână păcătoși vor fi distruși împreună cu păcatul. Foarte curând va veni vremea când necazurile se vor termina pentru totdeauna. Așteptăm cu nerăbdare ziua așa cum este scrisă în cartea Marea Luptă:

„Marea luptă s-a sfârșit. Păcatul și păcătoșii nu mai există. Universul întreg este curat. O singură vibrație de armonie și de bucurie străbate prin creațiunea imensă. De la Acela care a creat toate se revarsă viața, lumina și fericirea prin domeniile spațiului fără sfârșit. De la atomul minuscul și până la lumile cele mari, toate lucrurile, însuflețite și neînsuflețite, în frumusețea lor neumbrită și într-o bucurie desăvârșită, declară că Dumnezeu este iubire.”¹⁴ Amin!

Referințe:

- ¹ Cugetări de pe Muntele Fericirilor, p. 52.
- ² The Review and Herald, August 4, 1910.
- ³ Calea către Hristos, p. 17.
- ⁴ Mărturii pentru comunitate, vol. 5, p. 204.
- ⁵ Marea Luptă, p. 569.
- ⁶ Ibid., p. 592.
- ⁷ Evanghelizarea, p. 370.
- ⁸ Mărturii pentru comunitate, vol. 6, p. 42.
- ⁹ The Signs of the Times, february 14, 1895.
- ¹⁰ The Home Missionary, august 1, 1896.
- ¹¹ Mărturii pentru comunitate, vol. 6, p. 43.
- ¹² Letters and Manuscripts, vol. 22, Ms 71, 1907.
- ¹³ The Adventist Home, p. 331.
- ¹⁴ Marea Luptă, p. 678.

Vineri, 8 dec. 2023

Întâlnindu-L pe Mântuitor

De Abi Ruben Budau

Prezbiter, S. U. A.

În vara anului 2021 am cunoscut cea mai fericită persoană pe care am văzut-o vreodată în viața mea. Vizitam un grup nou format în McAllen, Texas, unul dintre cele mai sudice orașe din SUA, la câteva minute distanță de granița cu Mexic. Un frate începuse o lucrare la radio, împărtășind Evanghelia la un post de radio local și mulți oameni au sunat și au cerut să fie vizitați sau au cerut studii biblice. Unul dintre ei era domnul Guadalupe, un bărbat de vreo șaizeci de ani, de origine mexican. La momentul vizitei mele, domnul Guadalupe participase în mod regulat la slujbele bisericii noastre și viața lui era complet transformată. El acceptase cu bucurie Sabatul și noul său stil de viață reflecta noua și mai profundă înțelegere a scripturilor. Avea un zâmbet constant pe față și bucuria lui când vorbea despre Isus, era contagioasă. Nu am auzit niciodată de la el un cuvânt de tristețe sau în-

grijorare și, după toate aprecierile, era un om cu adevărat fericit.

Acum, în întâlnirile noastre de zi cu zi, vedem oameni care par fericiți tot timpul și nu credem că este ceva neobișnuit în aceasta. Nu este neapărat un lucru spectaculos să fim fericiți când suntem sănătoși, când avem familii iubitoare sau când ne câștigăm un trai confortabil.

Dacă ar fi să facem o listă cu cei mai fericiți oameni, am putea fi tentați să punem în fruntea listei pe cei care pot avea orice pe care banii îl pot cumpăra. De asemenea, cei care au vieți aparent perfecte, fără nicio boală cu care să se lupte și fără probleme financiare sau de familie, sau cei ale căror vieți par perfecte în toate modurile posibile.

Cu toate acestea, fericirea domnului Guadalupe nu venea dintr-o viață atât de perfectă, ci mai degrabă era fericit în ciuda încercărilor și greutăților sale enorme. Era pe

moarte din cauza unui cancer și, ținând cont că doctorii îi spusese că va muri cu un an înainte, acum trăia din timp împrumutat. Avea o pungă de colostomie atașată de burtă și o tumoră de mărimea unui grapefruit ieșea din partea laterală a gâtului. Respira prin traheostomie, un tub în gât, pe care trebuia să-l acopere cu degetul pentru a putea vorbi. Locuia singur într-o garsonieră modestă și nu avea familie care să-l viziteze. Neputând să aibă un loc de muncă, depindea de generozitatea oamenilor pentru a avea mâncare pe masă și pentru a-și plăti chiria.

Din punct de vedere uman, nu avea absolut nimic pe lumea asta care să-i ofere confort și siguranță și totuși le spunea tuturor că nu este trist, ci este fericit. Dar nu trebuia să menționeze aceasta pentru că cineva să știe că era un om fericit. O puteai citi pe chipul lui, în conversațiile lui, în comportamentul său.

Majoritatea oamenilor pot avea un fel de fericire atunci când totul merge bine în viața lor, dar fratele Guadalupe a avut o fericire și o pace care depășeau încercările sale fizice și pământești. Având o experiență asemănătoare, apostolul Pavel a spus: „De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări pentru Hristos, căci, când sunt slab, atunci sunt tare.” (2 Corinteni 12:10).

CUM?

Cum este posibil să avem o asemenea pace, în mijlocul unei furtuni de neceaz? Cum este posibil să „ne bucurăm întotdeauna” (1 Tesaloniceni 5:16), chiar și atunci când ni se întâmplă lucruri aparent rele? Fratele Guadalupe avea un secret, pe care l-a spus tuturor cu bucurie. Asemenea apostolului Pavel, el Îl întâlnise pe Mântuitorul și acesta a fost un punct de cotitură în viața lui, deoarece nu avea să mai fie niciodată la fel.

CEA MAI MARE NEVOIE A NOASTRĂ

Înainte de întâlnirea glorioasă cu Mântuitorul, apostolul Pavel a avut o călătorie de unul singur. Adevărul este că toți avem propriile noastre călătorii și căutăm fericirea și împlinirea în diferite locuri. Unii se vor îndrepta către lume căutând plăceri lumești și încercând tot ceea ce această lume are de oferit. Povestea fiului risipitor este re trăită prea des în mulți tineri care s-au săturat de „restricțiile” religiei. Alții, precum apostolul Pavel, îl pot căuta pe Dumnezeu în diverse doctrine și sisteme de credință, dar se pot găsi la fel de departe de Dumnezeu ca omul care bea în cârciumă. Indiferent de calea pe care o alegem în afară de Dumnezeu, în cele din urmă va avea aceeași consecință. Tot efortul pe care îl facem în căutarea plăcerilor și satisfacției pământești în moduri concepute de noi înșine, se va dovedi a fi nimic altceva decât o dublă tragedie: „Căci poporul Meu a săvârșit un îndoit păcat: M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate, care nu țin apă.” (Ieremia 2:13).

Am fost creați pentru a fi umpluți de pacea cerească, când trăim

în armonie perfectă cu Creatorul. Când această legătură se pierde, nimic altceva din această lume nu poate satisface setea sufletului. Adevărata pace și fericire nu pot fi obținute prin nimic din ce are de oferit această lume. Pe de altă parte, când L-am întâlnit pe Mântuitorul nostru și legătura noastră cu Atotputernicul este restabilită, nimic din această lume nu ne poate răpi pacea cerească, care întrece orice înțelegeri. „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Neceazul sau strâmtorarea sau prigonirea sau foametea sau lipsa de îmbrăcăminte sau primejdia sau sabia?” (Romani 8:35). Și aceasta Îl face pe Dumnezeu să fie cea mai mare nevoie a umanității.

Cât de mare nevoie avem de Dumnezeu și ce suntem noi fără El? Care este cel mai bun lucru pe care îl putem face singuri, fără Dumnezeu, și cât de departe trebuie să se aplece El, să ajungă la noi și să ne refacă și să ne „întărească pașii”? (Psalmul 40:2.) Viața și experiența apostolului Pavel sunt un exemplu minunat despre înainte și după întâlnirea cu Mântuitorul.

LUCRÂND PENTRU DUȘMAN

Nu există multe exemple mai bune de abuz de încredere. Țările acestei lumi au o pedeapsă severă pentru cei care comit acte de trădare. Fapta lui Iuda de a-L trăda pe Isus a făcut ca numele trădătorului să fie primit cu respingere peste tot în lume. Când ne gândim la oamenii care sunt în slujba lui Satan, s-ar putea să ne gândim la sataniști, demonici și alte ființe în mod deschis, pe față, malefice. Dar ori de câte ori acționăm în opoziție cu caracterul lui Dumnezeu, suntem în slujba vrăjmașului și suntem la fel de cu disperare pierduți cum era și Iuda, prin sărutul de trădare. Înainte de convertirea sa, apostolul Pavel lucra împotriva Împărăției veșnice. Mai clar încă, „prin persecutarea urmașilor lui Isus, el făcuse în realitate lucrarea lui Satan.”¹

Dacă nu mărșăluim în rândurile lui Dumnezeu, nu ne aflăm pe teren neutru, pentru că nu există așa ceva în împărăția spirituală. De fapt, este echivalent cu a lupta alături de marele inamic și a fi printre supușii săi. După convertirea sa, apostolul

Pavel a scris despre căile noastre anterioare: „Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele...” (Coloseni 1:21). [Subliniere adăugată].

Starea noastră este și mai mizerabilă dacă noi, asemenea lui Pavel, facem acest lucru în timp ce credem că Îl slujim pe Dumnezeu, pentru că „nimeni nu este mai sclav, mai fără speranță, decât cei care cred în mod fals că sunt liberi”², iar starea nenorocită a laodiceanului este amplificată exponențial și gândește, zicând „sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic” și nu știe că, în realitate, este „ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol” (Apocalipsa 3:17).

Fără Dumnezeu, toată munca noastră este în zadar. Înainte de a-L întâlni pe Isus, eforturile cele mai bune ale lui Pavel de a-I sluji lui Dumnezeu au fost o urâciune pe care a regretat-o pentru tot restul vieții sale: „După ei toți, ca unei stârpituri, mi s-a arătat și mie. Căci eu sunt cel mai neînsemnat dintre apostoli; nu sunt vrednic să port numele de apostol, fiindcă am prigonit Biserica lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 15:8, 9).

Pavel s-a înșelat în mod sincer. El nu a lucrat în mod intenționat sau cu bună știință împotriva lui Dumnezeu; dimpotrivă, credea că îi face lui Dumnezeu un serviciu. Dar aceasta nu a schimbat faptul că el era exact acolo unde Satan voia ca Pavel să fie și să acționeze. Zelul său pentru religia sa exigentă și legalistă l-a determinat să pedepsească și să rănească oamenii și să folosească forța și intimidarea ca un presupus mijloc de evanghelizare. Asemenea metode provin direct din cutia de instrumente a lui Satan și nu au locul în înaintarea împărăției lui Dumnezeu.

RENUNȚÂND LA „CĂȘTIGURILE” NOASTRE

Saul din Tars era un evreu devotat care a vrut să facă ceea ce este corect. „Eu, care sunt tăiat împrejur a opta zi, din neamul lui Israel, din seminția lui Beniamin, evreu din evrei; în ceea ce privește Legea, fariseu; în ceea ce privește râvna, prigonitor al Bisericii; cu privire la neprihănirea pe care o dă Legea, fără prihană.” (Filipeni 3:5, 6). În propriii lui ochi, el era în denomi-

nația potrivită, frecventând biserica potrivită, practicând ritualurile potrivite, având doctrina corectă și fiind plin de zel. El avea toate motivele lumești pentru a fi mândru de realizările sale, și totuși a se baza pe toate aceste așa zise „câștiguri” pentru el (Filipeni 3:7) era incompatibil cu Hristos. În timp ce aceste „câștiguri” l-ar fi făcut pe orice evreu să fie mândru, Pavel a înțeles mai târziu că singurul lucru demn de laudă este crucea lui Isus: „În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu, față de lume!” (Galateni 6:14).

Deși toate acele lucruri nu erau neapărat lucruri rele, atâta timp cât se încredea în ele pentru mântuirea lui, el nu putea să-L aibă pe Hristos. Dumnezeu acceptă doar slujirea și ascultarea care sunt motivate de iubire – orice altceva este doar „aramă sunătoare sau un chimval zăngănit” (1 Corinteni 13:1). Dacă acele lucruri ne împiedică să acceptăm pe deplin și să ne încredem în Mântuitorul, apoi, cu tot dinadinsul, să „privim toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu”. (Filipeni 3:8).

„Socotirea tuturor acestor lucruri drept pierdere” nu a fost considerată un sacrificiu de către apostolul Pavel. Odată ce a gustat și a văzut că Domnul este bun, toate „câștigurile” lui anterioare au pălit, în comparație; sau, pentru a folosi cuvintele lui Pavel, ele au devenit pentru el ca „gunoi” (Filipeni 3:8). Omul care a găsit comoara ascunsă în câmp nu a fost deloc întristat că a fost nevoit să vândă „tot ce avea” pentru a cumpăra acel câmp, pen-

tru că bucuria lui de a găsi comoara era mult prea mare. (Matei 13:44).

La ce trebuie să renunțăm noi vreodată pentru Hristos? Numai acele lucruri care ne fac „ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi” (Apocalipsa 3:17), și propria noastră „neprihănire”, la fel de valoroasă ca o „haină mânjită” (Isaia 64:6).

DORIND SĂ FAC BINELE

Este important să vrei să faci bine. Dar „a dori” nu este suficient, pentru că există în noi o lege naturală care ne ține robi păcatului, așa cum legea gravitației ne ține jos pe pământ: „Găsesc dar în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine.” (Romani 7:21).

Îmi amintesc clar o experiență pe care am avut-o în adolescență. Eram în vizită la bunicii mei din nord-estul României și am fost trimis la vecini să împrumut un instrument de grădinarit. Când am ajuns la poarta vecinului, era dimineață, iar vecinul tocmai își elibera cei doi purceluși din grajd, în curtea mare plină de iarbă verde. De îndată ce au ieșit, purcelușii au început să alerge într-o singură direcție, cât de repede au putut, și nu s-au oprit până nu au ajuns la mica băltoacă de noroi care se afla într-un colț al curții. Au început să se întindă în acea băltoacă și să se întoarcă în ea cu o emoție de nedescris, până au fost plini de noroi peste tot! Toate acestea nu au durat mai mult de 20 de secunde și când s-a terminat, pe deplin mulțumiți de realizarea lor, s-au dus să mănânce.

Păcatul este la fel de adânc înrădăcinat în natura noastră precum a fost dorința de noroi la acești doi purceluși. Biblia ne invită să

ne gândim: „Poate un etiopian să-și schimbe pielea sau un pardos să-și schimbe petele? Tot așa, ați putea voi să faceți binele, voi, care sunteți deprinși să faceți răul?” (Ieremia 13:23). Păcatul ne-a invadat atât de mult întreaga ființă, încât evadarea din lanțurile sale care ne leagă necesită mult mai mult decât puterea umană – este nevoie de puterea lui Dumnezeu însuși. Și aceasta este ceea ce Pavel a găsit în Evanghelie: „Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos, fiindcă ea este **puterea lui Dumnezeu** pentru mântuirea fiecăruia care crede” (Romani 1:16). [Subliniere adăugată.]

ÎNTÂLNIREA

Frumusețea Evangheliei este că Dumnezeu ne cunoaște starea și El încă ne vrea. El L-a trimis pe Fiul Său în această lume pentru ca atât dependentul de droguri, cât și cel care se îndreptățește pe sine să poată fi scăpați din încurcăturile lor mortale și aduși în împărăția harului, unde Dumnezeu „lucrează totul în toți” (1 Corinteni 12:6). În ciuda vrăjmașiei noastre împotriva Lui și „pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea convenită, a murit pentru cei nelegiuiți.” (Romani 5:6). Isus nu a murit pentru noi tocmai când am început să ne îmbunătățim, sau poate măcar când El a văzut că făceam eforturi să ascultăm de El, ci „dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui.” (Romani 5:10).

Întâlnirea cu Isus este mai mult decât o simplă întâlnire întâmplă-

„DUMNEZEU FACE NU DOAR CA LUCRURILE BUNE SĂ LUCREZE ÎMPREUNĂ PENTRU BINELE NOSTRU, CI TOATE LUCRURILE, IAR ACEASTA INCLUDE LUCRURILE „RELE”. ... DEȘI ERA COMPLET ORB, [PAVEL] A AVUT CEA MAI BUNĂ VIZIUNE PE CARE A AVUT-O VREODATĂ ÎN VIAȚA LUI.”

toare. Este intenționată din partea lui Dumnezeu. El ne caută, ne găsește și bate la ușa inimii noastre, încercând să ne atragă atenția. Uneori El ne vorbește printr-un verset din Biblie, sau printr-un prieten sau printr-un pliant. Alteori, poate printr-un eveniment, indiferent dacă îl percepem bine sau rău. El i-a vorbit lui Saul din Tars cu o voce auzită în drumul spre Damasc, iar Domnul i-a vorbit prin orbirea lui și iată ce a învățat:

TOATE LUCRURILE LUCREAZĂ ÎMPREUNĂ

„De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.” (Romani 8:28).

Este ușor să înțelegem și să acceptăm că lucrurile bune lucrează împreună pentru binele nostru. Dar nu este nimic extraordinar în aceasta, atât timp cât Dumnezeu nostru este un Dumnezeu extraordinar, care poate face lucruri extraordinare. Apostolul Pavel a scris aici că Dumnezeu face ca nu doar lucrurile bune să lucreze împreună pentru binele nostru, ci toate lucrurile, iar aceasta include lucrurile „rele”. Când L-a întâlnit prima dată pe Mântuitorul, a devenit orb. Ce tragedie - să fi putut vedea și apoi să fii în întuneric complet! Și totuși, deși era complet orb, a avut cea mai bună viziune pe care a avut-o vreodată în viața lui. El a văzut că nu era autosuficient, a văzut că era „mort în greșeli și păcate” (Efeseni 2:1). În ciuda „ascultării” sale exterioare, el a văzut că avea nevoie disperată de un Mântuitor. Observați transformarea pe care i-a adus-o această experiență. El nu mai era acel persecutor feroce al bisericii, ci un student blând, dornic să învețe și să-L cunoască pe Dumnezeu în adevărata Sa măreție.

Uneori, creștinii vor experimenta evenimente percepute ca „rele”. Dar, de la o simplă pană de mașină, până la o boală care pune viața în pericol, Dumnezeu poate face ca toate lucrurile să lucreze împreună pentru binele nostru etern. Ceea ce ne rămâne este să-I mulțumim pentru TOATE lucrurile pe care El le permite să se întâmple în viața noastră și să avem încredere că El

are totul sub control. „Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile, căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi.” (1 Tesaloniceni 5:18).

A-L întâlni pe Mântuitorul este un proces de sfințire, săvârșit de Dumnezeu, în timp ce ne deschidem inimile pentru razele calde ale iubirii Sale. „Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin ...” (1 Tesaloniceni 5:23). Este o predare zilnică și o supunere a întregii noastre ființe față de suveranitatea iubirii. Este descoperirea în fiecare zi din ce în ce mai mult a mărimii iubirii lui Dumnezeu, care este însăși natura Lui (1 Ioan 4:7). Este a învăța să ne încredem în El prin ostentelile și dificultățile noastre zilnice, știind că, dacă ne-am încredințat în brațele Lui, El deține controlul deplin asupra tuturor evenimentelor din viața noastră. Întâlnirea cu Mântuitorul înseamnă să-L cunoaștem din ce în ce mai mult până la punctul în care putem primi pace și bucurie chiar și în dificultăți. „... Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strămtorări pentru Hristos, căci, când sunt slab, atunci sunt tare.” (2 Corinteni 12:9, 10).

„Pentru cel descurajat, există un remediu sigur - credință, rugăciune, lucrare. Credința și activitatea vor aduce asigurare și satisfacții care vor crește zi de zi. Ești ispitit să faci loc simțămintelor de presimțiri sumbre sau de descurajare profundă? În zilele cele mai întunecoase, când aparențele se arată cele mai amenințătoare, nu te teme. Ai credință în Dumnezeu. El cunoaște nevoile tale. El are toată puterea. Dragostea și mila Lui nemărginită nu obosesc niciodată. Nu te teme că El nu-și va îndeplini făgăduința. El este Adevărul cel veșnic. Niciodată nu-și va schimba legământul pe care l-a făcut cu aceia care-L iubesc. Și El va revărsa asupra slujitorilor Săi credincioși măsura de pricepere pe care nevoia lor o cere.”³

„În timpurile cele mai întunecate, când aparențele pot părea foarte împotrivoitoare, nu vă temeți. Aveți credință în Dumnezeu. El Își realizează planurile, făcând bine toate lucrurile în favoarea poporului Său. Puterea acelora care Îl iubesc

și-L servesc va fi reînnoită în fiecare zi. Priceperea Lui va fi pusă în slujba lor, pentru ca ei să nu greșescă în aducerea la îndeplinire a planurilor Lui.

Nu trebuie să se dea pe față deznađejde în serviciul lui Dumnezeu. Credința noastră trebuie să suporte presiunea îndreptată asupra ei. Dumnezeu este în stare și binevoitor să reverse asupra servilor Săi toată puterea de care ei au nevoie. El va împlini peste măsură cele mai înalte așteptări ale acelora care își pun încrederea în El.”⁴

Prin orice am trece, avem asigurarea Lui: „Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi.” (Evrei 13:5) și „încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos,” (1 Petru 1:7).

Este privilegiul nostru să-L întâlnim astăzi pe Mântuitorul nostru. El este accesibil fiecăruia dintre noi, indiferent cât de departe suntem de El în răzvrătirea noastră. Astăzi El Își întinde mâna către noi, după ce a plătit deja în întregime răscumpărarea pentru nelegiuirea noastră. Dacă o acceptăm, El va smulge orice urmă de păcat din noi și va înlocui inima noastră de piatră cu o inimă plină de iubirea Lui. Viețile noastre nu vor fi niciodată la fel și vom fi în fiecare zi din viața noastră salvată, fericiți în slujba Regelui.

„Ceea ce îți trebuie însă este pacea: iertarea, pacea și iubirea cerului în suflet. Bani nu o pot cumpăra, mintea nu o poate procura, iar înțelepciunea nu poate ajunge până la ea; prin propriile tale eforturi nu vei putea niciodată nădăjdui s-o obții. Dar Dumnezeu ți-o oferă în dar, „fără bani și fără plată.” (Isaia 55:1). Depinde numai de tine dacă vei dori să întinzi doar mâna și s-o prinzi. Domnul spune: „De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna.” (Isaia 1:18). „Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou.” (Ezechiel 36, 26).”⁵

Referințe:

- ¹ Johann Wolfgang von Goethe: <https://www.goodreads.com/quotes/528301>.
- ² Faptele Apostolilor, p. 115.
- ³ Profeți și regi, pp. 164, 165.
- ⁴ Mărturii pentru comunitate, vol. 8, pp. 10, 11.
- ⁵ Calea către Hristos, p. 49.

Sâmbătă, 9 dec. 2023

Cunoscându-L pe Dumnezeu aici și acum

De Eli Tenorio

Președinte, Conferința Generală

PUTEM SĂ ÎL CUNOAȘTEM PE DUMNEZEU?

Să cauți o înțelegere mai profundă și o conexiune cu o putere superioară face parte din natura umană. Pentru creștini, aceasta înseamnă să-L cauți pe Dumnezeu. Această nevoie nu este nouă, ceva rezervat umanității postmoderne. Este o dorință care este prezentă în noi încă de la Creație. Chiar când Hristos a umblat pe pământ, cei din jurul Lui tânjeau să se apropie de Dumnezeu.

În dorința lui de a-L cunoaște pe Dumnezeu mai îndeaproape, Filip i-a spus lui Isus: „Doamne, arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns.” (Ioan 14:8).

Dar cum putem să-L cunoaștem pe Dumnezeu și este chiar posibil să-L cunoaștem aici și acum, așa cum suntem noi? Nu trebuie să așteptăm să fim schimbați din ființe muritoare în ființe nemuritoare?

Unul dintre prietenii lui Iov, numit Ţofar, a întrebat: „Poți tu să Îl descoperi pe Dumnezeu prin cercetare? Poți tu ajunge să Îl descoperi pe Dumnezeu spre desăvârșire?” (Iov 11:7 engl. KJV).

Inspirația răspunde: „Nu putem să-L găsim pe Dumnezeu prin cercetare, dar El S-a revelat

în Fiul Său, care este strălucirea slavei Tatălui și imaginea clară a persoanei Sale. Dacă dorim o cunoaștere a lui Dumnezeu, trebuie să fim asemenea lui Hristos... Trăirea unei vieți curate prin credința în Hristos ca Mântuitor personal va aduce credinciosului o concepție mai clară și mai înaltă despre Dumnezeu.”¹

Lui Filip, Isus i-a răspuns: „Isus i-a zis: „De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: ‘Arată-ne pe Tatăl?’” (Ioan 14:9).

Am putea să cercetăm întreaga viață și să nu-L găsim niciodată, dar El S-a dezvăluit nouă. Dumnezeu vrea să fie găsit. Atât de mult, încât El ne-a oferit numeroase căi de a-L întâlni.

CĂI DE A-L CUNOAȘTE PE DUMNEZEU

Prin profetul Ieremia, Dumnezeu ne prezintă condiția necesară înainte de a-L cunoaște aici și acum: „Mă veți căuta, și Mă veți găsi dacă Mă veți căuta cu toată inima.” (Ieremia 29:13). Căutarea noastră după Dumnezeu nu ar trebui să se limiteze la

teorie. Trebuie să-L căutăm activ zilnic. În mila Sa, Dumnezeu ne-a oferit mijloace prin care ne putem apropia de El și să-L cunoaștem mai îndeaproape:

1. BIBLIA

Dacă o persoană de care nu ai auzit niciodată până acum este menționată în conversație și curiozitatea ta este stârnită, probabil că vei dedica ceva timp cercetării acelei persoane pentru a afla mai multe despre ea. Nemulțumit doar de scurta mențiune pe care ați auzit-o, poate o vei căuta pe Google pentru a citi ce au spus alții despre el sau ea sau ce a spus ea însăși despre sine. Îi vei întreba pe cei din jur, ce au auzit sau ce cred.

Dumnezeu a pregătit un mănunchi de informații pentru cei care caută să afle mai multe despre El. Nu trebuie să ne mulțumim doar cu cunoștințe superficiale. Hristos ne-a spus să „cercetăm Scripturile” (Ioan 5:39). El vrea ca noi să-L cunoaștem personal; prin urmare, El a oferit Biblia ca o revelație a Lui Însuși:

„Binecuvântata Biblie ne oferă o cunoaștere a marelui plan de mântuire și ne arată cum fiecare

individ poate avea viața veșnică. Cine este autorul Cărții? - Isus Hristos. El este Martorul Adevărat și le spune alor Săi: „Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mână Mea.” (Ioan 10:28). Biblia ne arată calea către Hristos și în Hristos se descoperă viața veșnică.”²

Atitudinea și intenția noastră atunci când deschidem Biblia determină ce vom culege din paginile ei. Cuvântul lui Dumnezeu ne va conduce să-L cunoaștem mai îndeaproape, dacă îl studiem cu inima deschisă. Îl putem cunoaște pe Dumnezeu mai îndeaproape dacă permitem Duhului Sfânt să ne impresioneze cu adevărurile pure ale Sfințelor Scripturi.

„Iudeii aveau Scripturile care mărturiseau despre Hristos, dar nu L-au putut discerne pe Hristos în Scripturi. Adevărurile Vechiului Testament s-au amestecat atât de mult cu opiniile omenești, încât învățăturile au devenit înșelătoare, iar voința lui Dumnezeu față de om, ascunsă. Predica lui Hristos de pe munte a contrazis practic doctrinele cărturarilor și fariseilor fățarnici. Ei Îl reprezentaseră atât de greșit pe Dumnezeu, încât El era privit ca un judecător sever, incapabil de compasiune, milă sau iubire. Ei au prezentat oamenilor nenumărate maxime și tradiții care nu aveau drept autoritate un „Așa spune Domnul”. Deși mărturiseau că Îl cunosc și că se închină la Dumnezeul adevărat și viu, ei L-au reprezentat complet greșit pe El și caracterul Lui așa cum a fost revelat în Fiul Său a constituit un subiect original, un dar nou pentru lume. Hristos S-a străduit în mod constant să îndepărteze acele reprezentări greșite, pentru ca încrederea oamenilor în dragostea lui Dumnezeu să poată fi restabilită. El l-a învățat pe om să se adreseze Conducătorului suprem cu noul nume „Tatăl nostru”. Acest nume reprezintă adevărata noastră relație cu El și, atunci când

este rostit cu sinceritate de buzele oamenilor, este muzică în urechile lui Dumnezeu. Hristos ne conduce la tronul lui Dumnezeu pe o cale nouă și vie.”³

Ești dispus să-ți citești și să studiezi Biblia cu inima deschisă, să înveți și să fii transformat? Atunci Îl vei cunoaște pe Dumnezeu și vei experimenta puterea Lui în viața ta ca niciodată înainte. Vei vedea schimbări atât în tine, cât și în cei din jurul tău.

2. RUGĂCIUNE

Dacă persoana pe care ați căutat-o pe Google este cât de cât celebră, este puțin probabil să o puteți contacta prin e-mail sau telefon. Poate că există un număr [telefonic] pentru biroul ei, dar nu o veți putea contacta personal.

Dar putem ajunge la Dumnezeu plecând capetele și împreunându-ne mâinile. Rugăciunea este un canal direct către Dumnezeu. Ne adâncește relația cu El și astfel dobândim o mai bună înțelegere a Tatălui nostru ceresc. Rugăciunea ne ajută să devenim conștienți de prezența lui Dumnezeu în viața noastră și ne întărește conexiunea cu El.

Prin rugăciune, putem să exprimăm recunoștință, să căutăm călăuzirea lui Dumnezeu, să mărturisim păcatele și să cerem iertare. Rugăciunea oferă, de asemenea, o oportunitate de meditație liniștită, permițându-ne să auzim vocea Duhului Sfânt, dându-ne o înțelegere mai profundă a propriilor noastre nevoi și a voinței lui Dumnezeu de a ne binecuvânta și de a ne da puterea de a birui.

„Biblia ni-L arată pe Dumnezeu în locul Lui înalt și sfânt, nu într-o stare de inactivitate, nu în tăcere și singurătate, ci înconjurat de zece mii de ori zece mii și mii de [ființe] inteligente sfinte, toate așteptând să facă voia Lui. Pe căi pe care noi nu le putem pricepe, El este în legătură

vie cu fiecare parte a stăpânirii Sale. Dar tocmai în această parte a lumii, în oamenii pentru care L-a dat pe unicul Său Fiu spre a-i mântui, este concentrat interesul Lui și al întregului cer. Dumnezeu Se apleacă de pe tronul Său pentru a asculta strigătele celor apăsăți. La fiecare rugăciune sinceră, El răspunde: „Iată-Mă!” El îi înalță pe cei întristați și oboșiți. În toate durerile noastre, El simte durerea împreună cu noi. În fiecare ispită și în fiecare încercare, îngerul feței Sale este aproape, ca să aducă eliberare.

Nici chiar o vrabie nu cade pe pământ fără ca Tatăl să știe. Ura lui Satan împotriva lui Dumnezeu îl face să-i urască pe toți aceia de care Se îngrijește Mântuitorul. El caută să strice lucrarea mâinilor lui Dumnezeu și are plăcere să distrugă până și creaturile necuvântătoare. Numai prin grija protectoare a lui Dumnezeu sunt apărute păsările, pentru a ne înveseli cu cântecele lor de bucurie. Dar El nu uită nici vrăbiile măcar. „Nu vă temeți deci; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii.”⁴

„Rugăciunea zilnică este la fel de necesară pentru a crește în har și în viața spirituală cum este hrana vremelnică pentru constituția noastră fizică. Ar trebui să ne obișnuim să înălțăm adesea gândurile noastre către Dumnezeu în rugăciune. Dacă mintea rătăcește, trebuie să o strunim. Prin efort perseverent, odată format obiceiul, va fi ușor. Nu putem să ne separăm nici măcar o clipă de Hristos și să continuăm să fim în siguranță. Avem nevoie de prezența Lui, avem nevoie ca El să ne urmărească la fiecare pas, dar aceasta numai dacă vom respecta condițiile pe care El Însuși le-a stabilit.”⁵

„Cereți, și vi se va da; căutați, și veți găsi; bateți, și vi se va deschide.” (Matei 7:7)

„Ce vor gândi îngerii cerului despre noi, sărmanele și neajutoratele ființe omenești, care suntem supuși ispitei și care totuși

**„DEȘI ÎN JURUL NOSTRU S-AR PUTEA SĂ FIE O ATMOSFERĂ
INFECTATĂ, CORUPTĂ, NOI NU TREBUIE SĂ RESPIRĂM
MIASMELE EI OTRĂVITOARE, CI PUTEM SĂ TRĂIM
RESPIRÂND AERUL CURAT AL CERULUI.”**

ne rugăm așa de puțin și avem atât de puțină credință, în timp ce inima iubirii infinite a lui Dumnezeu se pleacă spre noi gata să ne dea mai mult decât cerem sau gândim noi? Îngerii găsesc o mare plăcere să se plece înaintea lui Dumnezeu și să stea lângă El. Ei consideră comuniunea cu Dumnezeu ca fiind cea mai mare bucurie a lor; totuși, fiii acestui pământ, care au așa de multă nevoie de ajutorul pe care numai Dumnezeu îl poate da, se simt parcă mulțumiți să umble în afara luminii Duhului Său și fără însoțirea prezenței Sale.”⁶

„Trebuie să avem totdeauna ușa inimii deschisă, adresând mereu invitația ca Domnul Hristos să vină și să locuiască în inima noastră ca un oaspete ceresc.

Deși în jurul nostru s-ar putea să fie o atmosferă infectată, coruptă, noi nu trebuie să respirăm miasmele ei otrăvitoare, ci putem să trăim respirând aerul curat al cerului. Putem închide orice intrare închipuirilor necurate și gândurilor nesfinte, înălțând inima, ființa noastră în prezența lui Dumnezeu prin rugăciuni sincere. Cei ale căror inimi sunt deschise ca să primească sprijinul și binecuvântarea lui Dumnezeu vor umbla într-o atmosferă mai sfântă decât aceea a pământului și vor avea o continuă comuniune cu cerul.”⁷

„Putem vorbi cu Isus. Putem vorbi cu Isus așa cum a vorbit Enoh cu Dumnezeu. El putea să-I spună Domnului său totul despre încercările lui. Iată felul în care Enoh a umblat cu Dumnezeu, iar când lumina a strălucit pe cărarea lui, El nu se aștepta să spună: „Păi, ce vor spune prietenii și rudele

mele despre mine dacă urmez această cale?” Nu, el a făcut acest lucru care a fost corect, indiferent de consecințe.

„Enoh a căutat să aibă o legătură cu Dumnezeu, iar cei care nu au o legătură cu Dumnezeu au o legătură cu altcineva care îi va îndepărta de tot ce este bun. Toți avem un caracter de format. Enoh și-a format un caracter drept și rezultatul a fost că a fost dus în cer fără să vadă moartea. Când Domnul va veni a doua oară, vor exista unii care vor fi preschimbați fără să vadă moartea și vrem să știm dacă vom face și noi parte din acest număr. Vrem să știm dacă suntem pe deplin de partea Domnului – părtași ai naturii divine, scăpând de corupția care este în lume prin poftă – nu încercând să facem o cale liberă pentru picioarele noastre, unde nu vom avea încercări sau dificultăți de întâmpinat, ci punându-ne într-o relație corectă cu Dumnezeu și lăsându-L să aibă grijă de consecințe.”⁸

Te vei ruga mai mult de acum înainte?

3. RELAȚII

Poate că în căutarea ta pentru a afla mai multe despre persoana celebră evazivă pe care ai căutat-o, te întâlnești cu cineva care a cunoscut-o personal. Auzi experiența lor și o combini cu experiența pe care a avut-o altcineva și, în curând, îți faci o imagine mai completă și mai bogată despre caracterul acelei persoane.

Închinarea la Dumnezeu în comunitate îmbogățește relația

noastră cu El. Prin experiențele comune, descoperim fațete ale harului și caracterului lui Dumnezeu pe care le putem combina cu propriile noastre experiențe pentru o imagine mai completă a cine este Dumnezeu.

Apartenența la familia lui Dumnezeu ne oferă oportunități de a dezvolta trăsături ale caracterului lui Dumnezeu în propriile noastre vieți, dându-ne o perspectivă mai profundă asupra dragostei și harului Lui față de noi:

Scriptura explică că fiecare dintre noi ar trebui să folosească orice dar pe care l-a primit pentru a sluji altora, ca administratori fideli ai harului lui Dumnezeu în diferitele sale forme. Trebuie să ne îngăduim unii pe alții și să iertăm dacă avem o plângere împotriva cuiva, așa cum Domnul ne-a iertat. (1 Petru 4:10; Coloseni 3:13).

„O mașină poate fi perfectă în toate părțile sale și totuși poate să existe multă frecare și uzură în mișcărilor pe care le face; dar aplicați ulei, și va funcționa silențios și bine. Așa este și cu noi. Este necesar să avem uleiul harului în inimile noastre, pentru a preveni frecarea ce poate apărea între noi și cei pentru care muncim. Atunci, având nu numai argumentele adevărului, ci și uleiul harului, putem purta mesajul cu putere. Prejudecățile vor fi dărâmate și o mare lucrare va fi realizată...

„Cei care sunt angajați în marea și solemnă lucrare de avertizare a lumii nu ar trebui să aibă doar o experiență individuală în lucrurile lui Dumnezeu, ci ar trebui să cultive dragostea unii pentru alții și să se străduiască să fie de o singură minte, de o singură judecată, să aibă același punct de vedere. Absența acestei iubiri îl mulțumește foarte mult pe dușmanul nostru viclean. El este autorul invidiei, al geloziei, al urii și al disensiunilor; și el se bucură să vadă cum aceste buruieni ticăloase sufocă dragostea, acea plantă gingașă de origine cerească...

„Reputația unui coleg de muncă trebuie să fie păzită cu sfințenie. Dacă cineva vede greșeli la altul, nu trebuie să le mărească înaintea altora și să le prezinte ca păcate grele. Ele pot fi erori de judecată, pentru care Dumnezeu va da har divin pentru a putea fi biruite. Dacă El ar fi văzut că îngerii, care sunt desăvârșiți, ar fi făcut lucrarea pentru neamul căzut mai bine decât

oamenii, El le-ar fi încredințat-o. Dar în loc de aceasta, El a trimis ajutorul de care aveau nevoie, adică al unor muritori săraci, slabi, greșiți, care, având aceleași infirmități ca și semenii lor, sunt cel mai bine pregătiți să-i ajute.”⁹

„Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții; căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste.” (1 Ioan 4:7, 8).

4. RELIGIA

Religia pe care Hristos ne-a arătat-o prin exemplu este una practică. Nu se găsește atât de mult în cărți și regulamente, cât în munca activă și în slujire.

„Apostolul a arătat că religia nu constă din ritualuri și ceremonii, crezuri și teorii. Dacă ar fi fost așa, atunci omul firesc ar putea să o priceapă prin cercetare, așa cum înțelege lucrurile pământești. Pavel a învățat însă că religia este o forță practică și mântuitoare, un principiu venind în totul de la Dumnezeu, o experiență personală a puterii reînnoitoare a lui Dumnezeu asupra sufletului.”¹⁰

Oamenii sunt în mod natural meschini. Număram câte fapte am săvârșit pentru alții, ca să știm cât de mult se presupune că ne sunt datori. Păstrăm înregistrări mintale ale fărădelegilor făcute împotriva noastră. Privind la noi înșine, ne frământăm gândurile: „Uite cât de mult am făcut. Săracul de mine. Trebuie să fac totul pentru toată lumea.” Aceste gânduri doar ne trag mai departe de Hristos.

Pentru a-L cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu, trebuie să fim ca El. Prin harul Său și prin Duhul Sfânt, trebuie să slujim semenilor noștri fără să luăm în considerare ceea ce merită sau nu. Trebuie să iertăm fără limită și să ajutăm neobosit: „Să nu obosim în facerea binelui, căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală.” (Galateni 6:9).

Când facem aceasta, începem să înțelegem caracterul lui Dumnezeu. Observăm dragostea Lui pentru noi și cum El ne iartă și ne binecuvântează fără măsură, în ciuda nevredniciei noastre. Acesta este un mod puternic

de a-L cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu aici și acum.

DE CE SĂ ÎL CUNOȘTI PE DUMNEZEU?

Odată, un băiat se juca cu prietenii lui. Au hotărât să se joace pe un alt câmp, iar în timp ce mergeau acolo, au ajuns la un pârâu și au fost nevoiți să-l traverseze trecând peste un buștean. Toți au trecut pe partea cealaltă, cu excepția celui băiat. Prietenii lui l-au strigat: „Hai, treci!” Dar băiatul a refuzat să treacă.

Unul dintre prietenii lui s-a întors peste buștean și i-a întins mâna: „Ține-mă de mână. Nu te voi lăsa să cazi.” Totuși, băiatul nu s-a clintit.

În acel moment, tatăl băiatului a sosit și a întrebat: „De ce nu vrei să treci râul?”

„Mi-e frică, tată”, a spus băiatul. Tatăl l-a ținut de mână și a spus: „Hai să mergem!” Ținându-l de mână pe tatăl său, băiatul a traversat pârâul fără teamă.

Este posibil ca într-un viitor apropiat, în anul care urmează, să fie nevoie să traversați un pârâu pe un buștean instabil. Frații și surorile mele, cunoașterea Tatălui vostru cereș vă va face să vă încredeți în providența Sa și să vă bucurați de pace în grija Lui, în ciuda dificultăților și încercărilor care urmează.

„Atunci să nu uităm îndurările lui Dumnezeu, ci să le păstrăm ca pe niște bijuterii prețioase. Când puterile întunericului ne înconjoară și ne șoptesc îndoieli cu privire la dragostea și grija lui Dumnezeu pentru noi, să avem încredere în lumina căreia i s-a permis să strălucească asupra noastră în experiența noastră de viață.”¹¹

Nu trebuie să cunoaștem toate detaliile despre viitor; trebuie doar să-L cunoaștem pe Dumnezeu aici și acum. Atunci noi, prin credință, Îl putem ține de mână. El cunoaște viitorul și nu ne va lăsa să plecăm.

„Căci Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, care te iau de mână dreaptă și-ți zic: ‘Nu te teme de nimic, Eu îți vin în ajutor!’ ” (Isaia 41:13).

CONCLUZIE

Să Îl cunoaștem pe Dumnezeu nu înseamnă să învățăm un set

de principii sau reguli. Înseamnă să înțelegem marea iubire a lui Dumnezeu revelată nouă în Isus Hristos și, astfel, să dezvoltăm o legătură mai profundă cu El prin practici spirituale. Înseamnă să păstrăm inima și mintea deschise pentru a învăța și a recunoaște prezența lui Dumnezeu în viața noastră și în lumea din jurul nostru.

„Valoarea și substanța întregimii harului și experienței creștine sunt conținute în a crede în Hristos, în a-L cunoaște pe Dumnezeu și pe Fiul Său pe care L-a trimis. Dar aici este locul în care mulți eșuează, pentru că le lipsește credința în Dumnezeu. În loc să dorească să fie aduși în părtășie cu Hristos prin lepădarea de sine și umilire, ei caută mereu supremația de sine... O, dacă am aprecia iubirea lui Dumnezeu, cum s-ar extinde inimile noastre, cum s-ar extinde simpatiile noastre limitate și s-ar rupe de barierele de gheață ale egoismului, iar înțelegerea noastră ar fi mai profundă decât este acum...”

„Pentru motivul că nu-L cunoaștem pe Dumnezeu noi nu avem credință în Hristos, nu suntem profund impresionați de umilința pe care El a îndurat-o în favoarea noastră, și umilirea Lui nu ne conduce la smerirea de sine, la înălțarea lui Isus.”¹²

Fie că ești un credincios spiritual experimentat sau abia începi călătoria ta, rugăciunea mea este ca să ajungi să-L cunoști pe Dumnezeu aici și acum.

Iată câteva întrebări pentru a interacționa în adunare, în timpul acestei întâlniri de rugăciune:

1. Este posibil să-L găsim pe Dumnezeu?
2. Cum ni se descoperă Dumnezeu?
3. Care sunt unele binecuvântări pe care ți le-a dăruit Dumnezeu anul acesta, indiferent dacă le-ai meritat sau nu?
4. Cum ne ajută relațiile cu ceilalți să-L cunoaștem pe Dumnezeu mai îndeaproape?

Referințe:

¹ *That I May Know Him*, p. 9.

² *The Atlantic Union Gleaner*, June 9, 1909.

³ *Ibid*

⁴ *Hristos, Lumina Lumii*, pp. 356, 357.

⁵ *Solii către tineret*, p. 115.

⁶ *Calea către Hristos*, p. 94.

⁷ *Idem*, p. 99.

⁸ *Manuscript Releases*, vol. 9, pp. 256, 257.

⁹ *Historical Sketches*, pp. 119, 120.

¹⁰ *Faptele Apostolilor*, p. 451.

¹¹ *The Youth's Instructor*, July 15, 1897.

¹² *That I May Know Him*, p. 104.

Cunoscându-L *pe* Dumnezeu etern

De Tevita Batiwale

Prezbiter, Misunea Uniunii Pacificului de Sud, Fiji

Nu cu mult timp în urmă, a fost un tânăr care a crescut într-un mic sat insular înconjurat de vastul Ocean Pacific. A devenit un tâmplar înalt calificat și în curând și-a stabilit afacerea de tâmplărie, făcând lucrări variind de la fabricarea de mobilier până la construirea de case modeste. Tânărul avea și un frate mai mic muncitor care s-a instruit și a absolvit ulterior ca profesor. Ambii au avut mare succes în profesiile lor și au fost o mare sursă de mândrie și bucurie pentru familia lor. Succesul lor a devenit însă o sursă de invidie în inimile sătenilor lor. Câțiva geloși au propagat zvonuri răutăcioase în tot satul că sursa de succes a fraților ar fi provenit din implicarea tatălui lor într-o formă de vrăjitorie.

În timpul acestei dileme, viața tânărului a fost expusă unor influențe demonice sinistre. Era hărțuit și bântuit în mod continuu de un „bărbat” remarcabil, îmbrăcat în haine întunecate, care îl urmărea constant – zi și noapte. Simultan, a

început să-l afecteze o boală ciudată care l-a făcut să-și piardă toată vederea la ochiul stâng. Simțindu-se îndreptățit de situația – că suferința tânărului era o pedeapsă evidentă din partea lui Dumnezeu (și din cauza unui sentiment debordant de gelozie, amărăciune și invidie), sătenii i-au jefuit și au ars casa familiei până la temelie. Au pierdut totul și tânărul a fost alungat din sat. În ciuda faptului că era exilat, el a fost urmat de acel spirit nefast oriunde mergea.

În disperarea lui de a fi eliberat de acel spirit satanic, tânărul a strigat către Domnul pentru eliberare.

S-a întâmplat că a făcut din nou cunoștință cu un vechi asociat pe care l-a cunoscut mai târziu ca fiind prezbiter al uneia dintre cele mai vechi biserici adventiste de ziua a șaptea din orașul principal. Prietenul său i-a împărtășit tânărului adevărul Sabatului și alte doctrine biblice. Explicațiile biblice ale acestor

subiecte l-au convins și l-au condus la o cercetare profundă a sufletului cu privire la credințele creștine pe care le avea anterior. Acest lucru a dus în cele din urmă la botezul său și la frecventarea regulată a bisericii prietenului său din oraș.

În ceea ce nu putea fi atribuit decât furiei și antagonismului adânc înrădăcinat față de această dezvoltare, spiritul demonic și-a dublat atacurile asupra tânărului și acum și asupra familiei sale. Acest lucru a persistat în ciuda faptului că era membru al bisericii timp de 5 ani și chiar a devenit diacon. Situația lui era atât de gravă încât demonul stătea, uneori, pe ultima bancă a bisericii, observând fiecare lucru pe care îl făcea în timp ce slujea din față. Nimeni nu îl putea vedea pe amenințătorul vizitator, în afară de el. Această experiență epuizantă a adâncit și mai mult o dorință sinceră de eliberare din aceste întâlniri demonice și l-a împins pe tânăr mai adânc

într-o relație cu Dumnezeu. El își petrecea timpul său în post regulat, rugăciune și studierea Bibliei.

Drept urmare, a început treptat să-și schimbe diferite obiceiuri în viața sa. Unul notabil a fost să-și schimbe dieta tipică la una pe bază de plante, după ce a fost instruit de un misionar într-un vis. Acreditând nimic altceva decât providența divină, tânărul a auzit că se întâmplă să existe o biserică similară la doar cinci minute de mers pe jos de casa lui. Singura problemă a fost că ei se numeau „Advențiști de Ziua a Șaptea Mișcarea de Reformă” (AZSMR) și că unele dintre credințele lor fundamentale nu erau 100% aliniate cu pozițiile actuale ale bisericii în care el era diacon. Cu toate acestea, a decis că va încerca să o viziteze în Sabatul următor.

Sesizând această decizie, atacurile demonice au crescut în severitate și regularitate în timpul Zilei Pregătirii (vineri) și în dimineața de Sabat. Ceea ce trebuia să fie doar o plimbare de cinci minute până la această biserică a fost una dintre cele mai grele perioade din viața acestui om, deoarece demonul a făcut tot ce s-a putut să-l împingă într-o cădere mintală, să renunțe la scopul său. Cu toate acestea, poarta principală a bisericii a apărut în vederea afectată a tânărului și, cu o rugăciune asemănătoare lui Iacov, a reușit să intre...

Un sentiment necunoscut de libertate i-a inundat inima când a văzut cărarea care ducea la ușa deschisă a bisericii, unde ora școlii de Sabat era în curs de desfășurare. Vederea celor mici și a tinerilor în propriile lor săli de clase separate și cântecele familiare comune au dat acestei zile de Sabat o experiență diferită. În timp ce mergea înainte, o voce atât de familiară i-a strigat numele. Auzind cuvintele reci ca cele ale unei inimi lipsite de iubirea lui Hristos și sinistre ca ale unei ființe ucigașe, tânărul s-a întors spre sursa acestui glas. Era acea ființă sinistră. Cuvintele lui erau reci; cuvintele lui erau simple. Stând în afara porții ca un câine reținut, dar cu ochi întunecați care aruncau o privire pătrunzătoare în sufletul tânărului, spiritul rău a spus: „Aceasta este o biserică adevărată. Voi pleca de aici și dacă vei părăsi

vreodată această biserică, mă voi întâlni din nou cu tine”. Fără să țină seama ce spunea acel spirit, tânărul a intrat în biserică. Tânărul nu a luat acest lucru în serios, deoarece fusese întotdeauna urmat de acel spirit demonic, chiar și în biserică sa anterioară. Câteva minute mai târziu, fiind curios referitor la unde se afla însoțitorul lui nedorit, s-a întors să vadă zona din spate a micii biserici AZSMR. Desigur, acel spirit nu a fost găsit nicăieri.

Din acea zi a decis să părăsească adunarea anterioară și să se alăture bisericii AZSMR. Chiar și după ce s-a întors acasă după slujbele de închidere din Sabat, nu a mai existat nicio urmă de spirit demonic. După atâția ani, s-a putut bucura de cel mai înviator somn – fără hărțuirea demonică. După un studiu biblic suplimentar, făcând cunoștință cu principiile fundamentale ale bisericii, s-a botezat și acum este diacon în biserică sa locală AZSMR. Această experiență de viață, spune el, l-a determinat să aprecieze puțin mai mult dragostea și Providența lui Dumnezeu și să cunoască mai mult despre El. L-a condus să vadă cum poate omul birui, doar printr-o relație mai strânsă cu Hristos și o predare în Providența Sa, că numai prin Hristos, cineva poate avea viață – atât în lumea aceasta, cât și în lumea viitoare. Toate acestea, crede el, sunt întruchipate într-un singur verset: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17:3).

Acest articol va analiza semnificația acestui verset pentru credincios și ceea ce înseamnă „Să-L cunoști pe Dumnezeul Etern”:

A CUNOAȘTE

Expresia „a cunoaște” este folosită într-un proces de gândire sau într-o propoziție pentru a arăta sau exprima ideea că există o anumită idee sau adevăr care este foarte aplicabil unei anumite situații. De exemplu, „să știi” cum să tai ceapa fără să plângi este o abilitate utilă, mai ales dacă nu vrei ca o legumă să fie motivul lacrimilor tale. Vedem aici că această cunoaștere specială este foarte aplicabilă acelei situații particulare.

Având în vedere acest lucru, ne putem pune următoarea întrebare, compusă din două părți: „Ce vrea Hristos să știm?” și „La ce se aplică?”

Bazat pe Ioan 17:3, răspunsul este destul de simplu.

Aspectul cunoașterii: Cunoaște-L pe Dumnezeu și pe Isus Hristos.

Aspectul rezultatului: Câștigă viața veșnică.

Înțelegând acum rezultatul dobândirii acelei cunoștințe, adică cunoașterea lui Dumnezeu, atunci trebuie să ne concentrăm asupra comentariului din Biblie și Spiritul Profetiei.

DUMNEZEUL ETERN

Când cunoaștem pe cineva, se așteaptă să fim familiarizați cu tot ceea ce este posibil despre acea persoană, în afară de lucrurile banale. De exemplu, care îi sunt preferințele, care e poziția ei cu privire la anumite probleme; care sunt „frustrările” ei și care îi este temperamentul. În esență, se așteaptă să fim mai familiarizați cu problemele inimii acelei persoane în comparație cu cunoștințele superficiale pe care altcineva le poate avea.

Sunt atât de multe erori și concepții greșite despre înțelegerea corectă a lui Dumnezeu și a Cine este El, încât mulți s-au rătăcit. Cu toate acestea, fără a ține seama de potopul de erori cu privire la această cunoaștere esențială, Biblia ne oferă imaginea „alb-negru” în această privință.

Ce cunoștințe ne poate dezvălui atunci Biblia cu privire la lucrările profunde ale lui Dumnezeu?

Unul dintre primele exemple în care Biblia ne-a clarificat acest lucru vine din gura lui Dumnezeu din Exodul capitoulul 34. Ea ne spune: „Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credinciosie, care își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam!”” (Exodul 34:6-7).

Vedem aici trăsăturile de

caracter ale lui Dumnezeu – aspectele intime ale vieții lui Dumnezeu care Îl deosebesc de orice alt Dumnezeu. Dacă ne gândim la aceasta, este uimitor și totuși nedrept din punct de vedere intelectual că cel care e Creatorul infinit și etern al universului rezumă tot ce este de știut despre El în câteva rânduri și totuși El a făcut aceasta pentru ca omul finit și rău să poată chiar să ajungă, în cel mai bun caz, la o cunoaștere superficială a Lui.

De asemenea, este interesant că pentru a dobândi cunoașterea corespunzătoare a lui Dumnezeu și a Cine este El, noi, asemenea lui Moise, trebuie să fim ascunși în „crăpătura stâncii” (Exod 33:22).

Se spune despre Hristos, referitor la acea imagine specifică a „Stâncii” într-o altă experiență a lui Moise, că „Stâncă era Hristos” (1 Corinteni 10:4). Astfel, vedem aici că o cerință „nu atât de evidentă” pentru cunoașterea și aprecierea lui Dumnezeu este aceea de a fi conduși mai întâi la Hristos. Abia atunci Îl putem „vedea” cu adevărat pe Dumnezeu.

Hristos Însuși comentează acest lucru în Ioan 14:6, unde El afirmă clar: „Eu sunt calea, adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” El afirmă, de asemenea, clar, în timp ce vorbea cu evreii fățarnici, care încercau să-și croiască drumul spre cer prin interpretarea lor greșită a Cuvântului lui Dumnezeu: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.” (Ioan 5:39).

Spiritul Profeției ne spune: „Când Moise a fost ascuns în crăpătura stâncii, a văzut slava lui Dumnezeu. Când ne ascundem în stânca despăcată, Hristos ne va acoperi cu propria Sa mână străpunsă și vom auzi ce le va spune Domnul slujitorilor Săi.

Nouă, ca și lui Moise, Dumnezeu ni Se va revela pe Sine ca „îndurător și milostiv, îndelung răbdător și bogat în bunătate și adevăr, care păstrează mila pentru mii, iertând nelegiuirea, fărădelegile și păcatul.” (Exod 34:6, 7).¹

După cum am menționat mai înainte, obținerea acestei cunoașteri a lui Dumnezeu este ceva ce va lua o veșnicie să descoperim. Cu toate acestea, Dumnezeu, în mila Sa, ne dă chiar acum, în Cuvântul Său, ceea ce avem nevoie pentru mântuirea noastră. El ne spune clar: „Lucrurile ascunse sunt ale Domnului Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie, ca să împlinim toate cuvintele legii acesteia” (Deuteronom 29:29) – mai ales în exemplul lui Hristos.

SCRISUL PE NISIP

Un exemplu special, cred eu, care rezumă aceasta, este experiența lui Hristos și a femeii aduse înaintea Lui de către farisei pentru condamnare, așa cum se găsește în Ioan 8.

Capitolul începe prin a afirma că Hristos, după ce a mers pe Muntele Măslinilor, s-a întors la templu doar pentru a fi întâmpinat de fariseii care complotau cu ceea ce ei sperau să fie o întrebare-capcană.

„Atunci, cărturarii și fariseii I-au adus o femeie prinsă în preacurvie. Au pus-o în mijlocul norodului și au zis lui Isus: „Învățătorule, femeia aceasta a fost prinsă chiar când săvârșea preacurvia. Moise, în Lege, ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe astfel de femei: Tu dar ce zici?” (Ioan 8:3-5).

În comparație cu alte situații în care El a întâlnit astfel de încercări defăimătoare, răspunsul lui Hristos a fost destul de elocvent.

„Spuneau lucrul acesta ca să-L ispitească și să-L poată învinui. Dar Isus S-a plecat în jos și scria cu

degetul pe pământ, ca și când nu îi auzea.” (Ioan 8:6 engl. KJV).

Devenind probabil înfuriați, acuzatorii L-au apăsă din nou cu șirul lor de întrebări până când Hristos a răspuns cu o întrebare simplă, totuși cercetătoare-de-suflet, înainte de a Se apleca din nou pentru a-Și continua scrisul misterios.

„Cine dintre voi este fără păcat să arunce cel dintâi cu piatra în ea.” (Ioan 8:7). Efectul cuvintelor și acțiunilor lui Hristos i-a acuzat profund și i-a certat pe toți cei prezenți, așa cum scrie Ioan: „Când au auzit ei cuvintele acestea, s-au simțit muștrați de cugetul lor și au ieșit afară, unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni până la cei din urmă. Și Isus a rămas singur cu femeia, care stătea în mijloc.” (Ioan 8:9).

În cele din urmă, Hristos, după ce Și-a terminat Lucrarea Maiestosă scrisă pe firele de nisip „S-a ridicat în sus; și, când n-a mai văzut pe nimeni decât pe femeie, Isus i-a zis: „Femeie, unde sunt pârașii tăi? Nimeni nu te-a osândit?” (Ioan 8:10).

Oare ce o fi scris El? Nu vom ști niciodată aceasta, până nu ajungem în veșnicie, prin harul Său. Dar ceea ce știm în continuare rezumă toată această experiență pentru noi.

Răspunzând la întrebarea Lui, „ea a spus: nimeni, Doamne”. Și Isus i-a zis: „Nici Eu nu te osândesc. Du-te și să nu mai păcătuiești.” (Ioan 8:11).

Cred că această întâmplare este una dintre multele care arată tot ce trebuie să știm despre Dumnezeu și Hristos cu privire la viața veșnică (Ioan 17:3).

VIAȚA VEȘNICĂ

Încă de la căderea umanității, am avut o speranță constantă promisă pentru eliberarea noastră. Înșelăciunea șarpelui a fost

“... ca o binecuvântată încoronare a mântuirii, darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru”. (Romani 6:23)

muștrată prin cuvintele: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Geneza 3:15).

Această „sămânță” la care se face referire aici – Hristos, a îndeplinit acea lucrare în slujirea Sa pământească și aici vedem iubirea răscumpărătoare pe care, așa nevrednici cum suntem, Dumnezeu a dat-o în mod gratuit.

Într-un sens direct, întreaga umanitate este reprezentată de femeia condamnată din Ioan 8. Acuzați de păcat de către diavolul păcatului, merităm pe bună dreptate să plătim pedeapsa – moartea (Romani 6:23) și totuși, Dumnezeu a creat o cale. Doar prin obținerea unei cunoștințe despre planul Său de mântuire, cineva poate alege fie să accepte și să fie mântuit, fie să respingă și, în cele din urmă, să fie pierdut.

Cu toate acestea, cunoscând voința exprimată a lui Dumnezeu din Cuvântul Său, El nu vrea ca cineva să fie pierdut.

Rugând pe israeliți, Dumnezeu le spune: „Lepădați de la voi toate fărădelegile ... Pentru ce vreți să muriți, casă a lui Israel? Căci Eu nu doresc moartea celui ce moare”, zice Domnul Dumnezeu. „Întoarceți-vă dar la Dumnezeu și veți trăi!” (Ezechiel 18:31, 32).

Pentru a ne oferi cunoașterea de Dumnezeu și dragostea Lui infinită pentru noi, Hristos a venit în această lume, a murit și a înviat. Prin slujirea Duhului Sfânt suntem pregătiți pentru a fi conduși în tot adevărul – pentru ca atunci să avem șansa de a alege să trăim.

„Viața veșnică”, spune Hristos, „este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu”. (Ioan 17, 3.) Și profetul Ieremia declara: „Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, să știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în aceste găesc plăcere Eu, zice Domnul”. (Ieremia 9:23, 24). Cu greu poate mintea omenească să înțeleagă lățimea, lungimea și adâncimea realizărilor spirituale ale aceluia care dobândește această cunoaștere.”²

„Dându-ne cuvântul Său, Dumnezeu ne-a pus în posesia fiecărui adevăr esențial pentru mântuirea noastră. Mii de oameni au extras apă din aceste fântâni ale vieții, dar nu există nicio scădere a aprovizionării. Mii de oameni L-au pus pe Domnul înaintea lor și, ațintindu-și privirea la El, au fost transformați în același chip. Spiritul lor arde în ei când vorbesc despre caracterul Său, spunând ce este Hristos pentru ei și ce sunt ei pentru Hristos. Dar acești cercetători nu au epuizat aceste teme mărețe și sfinte. Alte mii se pot angaja în lucrarea de căutare a tainelor mântuirii. Pe măsură ce se insistă asupra vieții lui Hristos și asupra caracterului misiunii Sale, razele de lumină vor străluci mai clar la fiecare încercare de a descoperi adevărul. Fiecare nouă căutare va dezvălui ceva mai profund și mai interesant decât a fost până acum dezvăluit. Subiectul este inepuizabil. Studiul despre întruparea lui Hristos, jertfa Sa ispășitoare și lucrarea de mijlocire, vor preocupa mintea studentului sărguincios atâta vreme cât va dura timpul [acestui pământ]; și privind spre cer cu anii săi nenumărați, el va exclama: „Mare este taina evlaviei.”³

Observăm că trebuie să înțelegem și să cunoaștem pe Domnul, care exercită bunătatea iubitoare, judecata și neprihănirea și este veșnic. În lumina acestui lucru, trebuie să îi învățăm pe copiii noștri cunoașterea lui Dumnezeu și standardul Său. Pe măsură ce concurăm cu grijile acestei vieți pentru timpul de a-i învăța pe copiii noștri, trebuie să căutăm îndrumarea lui Dumnezeu pentru a interveni într-o manieră divină, astfel încât să putem îndeplini sarcina în mod corespunzător.

„Învățați-i cunoașterea de Dumnezeu – A-L cunoaște pe Dumnezeu înseamnă viață veșnică. Îi învățați acest lucru pe copiii voștri sau îi învățați să atingă standardele lumii? Vă pregătiți pentru căminul pe care Dumnezeu vi-l oferă?... Învățați copiii despre viața Mântuitorului, despre moartea și învierea Lui. Învățați-i să studieze Biblia... Învățați-i să-și formeze caractere ce vor trăi de-a lungul veacurilor veșnice. Noi trebuie să ne rugăm așa cum n-am făcut-o niciodată mai înainte, ca

Dumnezeu să ne păzească și să ne binecuvânteze copiii.”⁴

CONCLUZIE

David a observat credințioșia Domnului pentru toate generațiile și a exclamat în Psalmul 100:5, BTF: „Pentru că DOMNUL este bun; mila lui este veșnică; și adevărul Lui dăinuiește din generație în generație.” Și din nou, ca ultima carte din Biblie, Apocalipsa, ne reamintește de eternitatea lui Dumnezeu: „Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul”, zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic.” (Apocalipsa 1:8). Prin Isus, putem avea viața veșnică. El a murit, sângele Său ne-a curățat păcatele și prin acest dar, cunoscându-L, putem avea viață veșnică. „Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru.” (Romani 6:23).

„Dacă argintul și aurul ar fi fost îndestulătoare pentru cumpărarea mântuirii oamenilor, cât de ușor ar fi putut fi săvârșită aceasta de Acela care spune: „Al Meu este argintul, și al Meu este aurul”. (Hagai 2:8). Dar numai prin sângele cel prețios al Fiului lui Dumnezeu păcătosul poate să fie răscumpărat. Planul de mântuire a fost bazat pe sacrificiu. Apostolul Pavel scria: „Cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți”. (2 Corinteni 8:9). Hristos S-a dat pe Sine pentru a ne putea răscumpăra din orice nelegiuire. Și, ca o binecuvântată încoronare a mântuirii, „darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru”. (Romani 6:23).”⁵

„A Împăratului veșnicilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu să fie cinstea și slava în vecii vecilor!” (1 Timotei 1:17). Amin!

Referințe:

¹ Parabolele Domnului Hristos, p. 162.

² Faptele Apostolilor, p. 531.

³ Parabolele Domnului Hristos, p. 133.

⁴ Îndrumarea copilului, p. 494.

⁵ Faptele Apostolilor, p. 519.

Editura Păzitorul Adevărului

Str. Morii, nr. 27
505200, Făgăraș - Jud. Brașov
Tel. 0268 213714 Fax 0268 214111
E-mail: info@farulsperantei.ro
www.farulsperantei.ro

Nu Te-am cunoscut

(Reformation Hymnal 315)

O, Doamne, nu Te-am cunoscut
De-a Ta iubire n-am știut
Pentru nimicuri ne-am trudit
Timp prețios am risipit!
Doamne, ne-arată calea Ta
În adevăr să știm umbra.

Teamă de Tine n-am avut
Să ne conduci noi nu Te-am vrut!
N-am fost atenți la ce vorbeam
Nu ne păsa când tot greșeam...
Dă-ne, Tu, Doamne, harul Tău
Să știm că ești cu noi mereu!

Doamne, deloc nu Te-am iubit
Dragostea Ta n-am prețuit!
Tot am fugit de fața Ta
De piatră inima ni-era!
Azi Te rugăm să ne zdrobești
Inima să ne-o înnoiești.

Nu Te-am slujit, Isuse bun
Nici n-am știut de ce și cum!
O, dacă Tu ne-ai fi lăsat
Am fi pierit sub greu păcat!
Pune în noi un nou avânt
Să Te slujim cu zel preasfânt!

Thomas B. Pollack (Traducere: Benone Catană)